

วารสาร
ประวัติศาสตร์
ธรรมศาสตร์

THE THAMMASAT
**JOURNAL
OF
HISTORY**

จาก “มูลนิธิเอบาเปรอน* :
เพื่อช่วยเหลือสังคม
หรือ เพื่อสร้างเสริมบารมีตัวเอง?
Eva Perón Foundation:
For the Benets of People or to
Reinforce the Charisma of the Leaders?”

นุชธิดา ราศรีวิสุทธิ์
Nutida Rasrivisuth

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาประวัติศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

* Eva Perón เป็นชื่อภาษาสเปน ถอดเสียงเป็นภาษาไทยว่า “เอบา เปรอน” นามสกุลเดิมของเอบาก่อนสมรสกับประธานาธิบดีฆวน เปรอน (Juan Perón) คือ ดูอาร์เต (Duarte) ดังนั้น คนทั่วไปจึงมักเรียกเธอว่า “เอบา ดูอาร์เต”, “เอบา เปรอน” หรือ “เอบิตา” (Evita)

บทคัดย่อ

ตั้งแต่เริ่มดำเนินงานในโรงรถในทำเนียบประธานาธิบดีจนถูกยุบไปในปี ค.ศ. 1955 มูลนิธิเอบาเปรอนมีบทบาทสำคัญอย่างน่าเหลือเชื่อในขบวนการเปรอนบทความนี้ต้องการศึกษาการก่อตัวของมูลนิธิจุดประสงค์ แหล่งเงินทุน และภารกิจในการช่วยเหลือคนยากจนเพื่อเสนอว่าในทางหนึ่งมูลนิธิเอบาเปรอนก่อตั้งขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ แก่คนยากจนโดยเฉพาะแรงงานนอกระบบ สตรี เด็ก เยาวชน และคนชรา บุคคลกลุ่มนี้เข้าไม่ถึงสิทธิประโยชน์จากสวัสดิการสังคมที่รัฐมอบให้ผ่านทางสหภาพแรงงาน เนื่องจากรัฐไม่สามารถพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมที่ครอบคลุมทั่วถึงและเป็นธรรม มูลนิธิเอบาเปรอนจึงเข้ารับบทบาทนี้แทน ในอีกทางหนึ่งเปรอนและเอบาใช้ประโยชน์จากมูลนิธิเพื่อผลทางการเมือง กล่าวคือ มูลนิธิช่วยสร้างภาพลักษณ์ให้เอบาดูเป็นคนเข้าถึงง่าย ทำงานหนักเกินกำลัง และอุทิศชีวิตเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้ เอบิตาซึ่งเป็นชื่อที่กลุ่มผู้สนับสนุนเปรอนใช้เรียกเธอกลายเป็นนางฟ้าของคนยากหรือแม่พระแห่งความหวัง ขณะที่มูลนิธิเอบาเปรอนกลายเป็นผู้วิเศษที่สามารถตอบสนองความต้องการของคนยากจนได้ทันทั่วทั้งและมีประสิทธิภาพนอกจากนี้ เปรอนและเอบาใช้มูลนิธิเป็นเครื่องมือโกยฐานเสียงกลุ่มใหม่ที่ยังไม่ได้รวมเข้ามา ความช่วยเหลือทุกอย่างในมูลนิธิถูกนำมาเกี่ยวโยงกับการเมืองและถูกนำมาใช้เพื่อส่งผ่านอุดมการณ์ของเปรอน ดังนั้น มูลนิธิเอบาเปรอนจึงเป็นสะพานเชื่อมผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิเข้ากับขบวนการเปรอน

คำสำคัญ: มูลนิธิเอบาเปรอน เอบิตา เอบา เปรอน ประชาชนนิยม

Abstract

From its beginning in the garage at the presidential residence to its demise in 1955, the Eva Perón Foundation played a crucial, or even magical, role in the Peronist regime. This article intends to study its creation, objectives, financing, and aid missions to alleviate the misery of the poor in order to reach a conclusion that, on the one hand, the Foundation was created to offer social aids for the poor—especially labor in the informal sector, women, children, the youth, and the aged—who had been left out of the social benefits provided by the state through the labor unions. Since the Peronist government failed to establish the universal and egalitarian social security system, the Foundation replaced it and assumed its functions. On the other hand, the Foundation was used for political ends. It helped construct the image of Eva who seemed to be easily accessible, to work beyond her physical capacity, and to dedicate her life to help the marginalized poor. Evita, as she was called by the Peronists, became the Angel of the Poor or the Lady of Hope whereas the Foundation itself was seen in the eyes of the Peronists as a magician who could respond to the need of people rapidly and effectively. Additionally, the Foundation was a mechanism employed by Perón and Eva to seek support among sectors previously not integrated into the regime. All kinds of social aids offered were politicized and Peronist messages were transmitted through all channels. Hence, the Foundation served as a bridge that linked the beneficiaries to the Peronist regime.

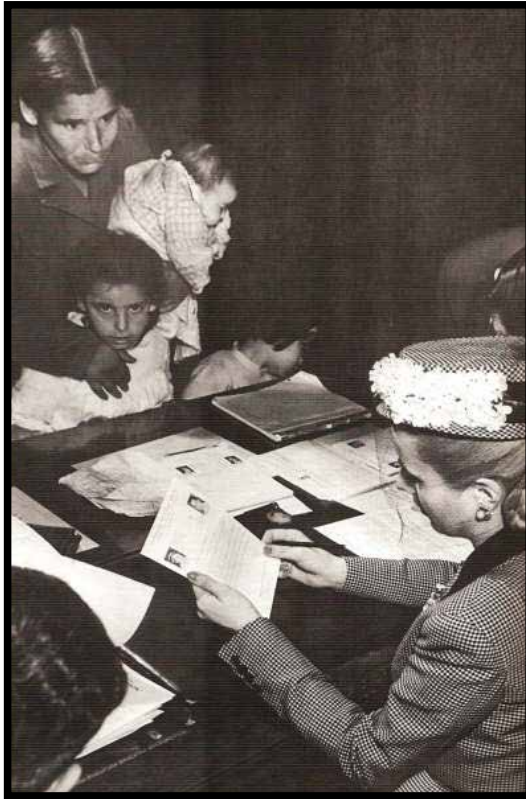
Keywords: Eva Perón Foundation, Evita, Eva Perón, populism

1. บทนำ

“ในความคิดของฉัน การบริจาคสิ่งของให้คนยากจนเป็นความสุขอย่างหนึ่งของคนรวย แต่เป็นความสุขที่โหดร้าย ที่ว่าโหดร้ายก็เนื่องจากการบริจาคไปกระตุ้นความอยากของคนจน แต่ไม่ได้ตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของพวกเขาเลย ข้าร้ายไปกว่านั้น การก่อตั้งสมาคมการกุศลของบรรดาคุณหญิงคุณนายยังทำให้การบริจาคดูน่าสังเวชและอำมหิต คุณหญิงคุณนายเหล่านี้ใช้ข้ออ้างเรื่องความหิวโหยของผู้ยากไร้ในการสร้างความสุขความสนุกสนานให้กับกิจกรรมของตน ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงมองว่าการบริจาคและสมาคมการกุศลเป็นการโอ้อวดความมั่งมีและอำนาจของคนรวยเพื่ออกตคนยากจนให้ดูต่ำต้อยด้อยค่า”¹

คำพูดนี้เป็นความคิดเห็นของเอพิตาที่มีต่อสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรส (Society of Beneficence of the Capital / Sociedad de Beneficencia de la Capital / SBC) ซึ่งบริหารงานโดยกลุ่มสตรีจากชนชั้นสูง เอพิตาพยายามนำเสนอว่า การไปรรับของบริจาคจากสมาคมเป็นการกระทำที่กดขี่ผู้ยากไร้ทำให้คนยากจนรู้สึกอับอายอดสู หมดคุณค่าในตัวเอง ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความช่วยเหลือของมูลนิธิเอบา เปรอน เพราะเอพิตาเฝ้าตลอดเวลาคว่า ความช่วยเหลือ

¹ Eva Perón, *La razón de mi vida* (edición digital) (Buenos Aires: Ediciones Peuser, 1951), 134.

เอบิตากำลังอ่านจดหมายและสัมภาระ
ผู้ที่ส่งจดหมายเข้ามาขอความช่วยเหลือ

ที่มา: Elena, Eduardo. *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption* (Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press, 2011), 146.

มูลนิธิเอบาเปรอนเตรียมตุ๊กตาเหล่านี้เพื่อเป็นของขวัญ
สำหรับแจกเด็กยากจน กิจกรรมนี้สามารถสื่อความหมายได้ว่า
บุตรหลานของผู้ยากไร้ก็สามารถมีของเล่นใหม่ๆ
ได้เช่นเดียวกับบุตรหลานของผู้มีอันจะกิน

ที่มา: Elena, Eduardo. *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption* (Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press, 2011), 125.

เหลือทั้งหมดจากมูลนิธิของเธอเป็นไปเพื่อ “ความเป็นธรรมในสังคม” (social justice) เพื่อชดเชยสิทธิที่พวกเขาพึงมี แต่สถานะทางเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวย ดังนั้น ความช่วยเหลือของมูลนิธิเป็นการให้อย่างมีคุณค่าและรับอย่างมีศักดิ์ศรี”

เอบา เปรอนก่อตั้งมูลนิธิขึ้นปี ค.ศ.1948 โดยใช้ชื่อว่า “มูลนิธิเพื่อช่วยเหลือสังคมมาเรีย เอบา ดูอาร์เต เด เปรอน” (María Eva Duarte de Perón Social Aid Foundation / Fundación de Ayuda Social María Eva Duarte de Perón) เพื่อให้ความช่วยเหลือและการบริการทางสังคมแก่ผู้ยากไร้ที่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์จากสวัสดิการสังคมของรัฐบาลและจากการเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน มูลนิธินี้เป็นองค์กรการกุศล “ส่วนตัว” ของเอบิตา ตอนที่ก่อตั้งมูลนิธิ เธอมอบเงินส่วนตัวเป็นจำนวน 10,000 เปโซเพื่อเป็นเงินตั้งต้น อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีเปรอนได้หาช่องทางจัดสรรงบประมาณบางส่วนจากรัฐเพื่อสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิ สองปีต่อมาเอบิตาได้เปลี่ยนชื่อมูลนิธิมาเป็น “มูลนิธิเอบาเปรอน” (Eva Perón Foundation / Fundación de Eva Perón / FEP) ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกกันเรื่อยมาแม้ว่าเธอเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม ภายในระยะเวลาเพียงสี่ปีจากวันที่ก่อตั้งจนถึงวันที่เอบิตาเสียชีวิต มูลนิธิเอบาเปรอนกลายมาเป็นองค์กรที่มีอำนาจมาก และบริหารจัดการเงินจำนวนมหาศาลโดยปราศจากการควบคุมหรือการตรวจสอบจากภายนอก

มูลนิธิเอบาเปรอนถือเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งที่สร้างฐานเสียงสนับสนุนให้กับประธานาธิบดีเปรอน รวมถึงสร้างภาพลักษณ์ให้กับเอบิตา อย่างไรก็ตาม มูลนิธิเอบาเปรอนเป็นประเด็นที่มีการศึกษาค้นขำ่งน้อย เนื่องจากสืบค้นและเข้าถึงข้อมูลยาก ระหว่างปี ค.ศ.1948 - 1952

เอปิตาบริหารงานมูลนิธิตัวเอง จึงไม่มีการจดบันทึกข้อมูลหรือจัดทำเอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรมากนัก หลังจากที่เอปิตาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1952 เปรอนได้แต่งตั้งคณะกรรมการเข้ามาสานงานต่อ จึงได้มีการจัดทำเอกสารของมูลนิธิต่างๆ เพิ่มขึ้น แต่ภายหลังจากที่ทหารก่อการรัฐประหารขึ้นในปี ค.ศ. 1955 เอกสารและข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับขบวนการเปรอนซึ่งรวมถึงมูลนิธิต่างๆ เปรอนได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก เอกสารที่ยังพอหลงเหลืออยู่มักเป็นการเก็บรวบรวมส่วนตัว นอกจากอุปสรรคเรื่องการเข้าถึงข้อมูล ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเอปิตา เปรอนและมูลนิธิของเธอที่พอมืออยู่ค่อนข้างมีอคติจากทั้งฝ่ายที่สนับสนุนและฝ่ายต่อต้านเปรอน การแยกแยะข่าวลือ เรื่องเล่า หรือโฆษณาชวนเชื่อออกจากเรื่องจริงจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

บทความนี้ต้องการศึกษามูลนิธิต่างๆ เปรอนในช่วงปี ค.ศ. 1948 - 1955 โดยมุ่งเน้นประเด็นเรื่องการก่อตัวของมูลนิธิ จุดประสงค์และภารกิจหลักในการช่วยเหลือคนยากจน เงินทุนสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิทั้งจากการบริจาคที่เปิดเผยรับรู้กันโดยทั่วไป จากการจัดสรรงบประมาณของรัฐเพื่อมาใช้ในกิจการส่วนตัวของภริยาประธานาธิบดี และจากการรีดไถจากบริษัทเอกชน ทั้งนี้เพื่อนำสู่การสรุปประเด็นว่า ในทางหนึ่งมูลนิธิต่างๆ เปรอนก่อตั้งขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ แก่คนยากจนที่เป็นหรือจะกลายเป็นผู้สนับสนุนเปรอน โดยปกติแล้วรัฐบาลเปรอนแจกจ่ายสวัสดิการผลประโยชน์ต่างๆ ให้กับกรรมกรโดยผ่านทางสหภาพแรงงาน อย่างไรก็ตามก็ยังมีกลุ่มชนชั้นล่างอีกจำนวนมากที่นโยบายของรัฐเข้าไม่ถึง เช่น แรงงานนอกระบบ สตรี เด็ก และคนชรา รัฐบาลจึงมุ่งใช้มูลนิธิต่างๆ เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการจัดสรรสวัสดิการสังคม แต่ในอีกทางหนึ่งเปรอนและเอปิตาใช้มูลนิธิเพื่อหวังผลทางการเมือง

กล่าวคือ มูลนิธิเป็นเครื่องมือที่ใช้โดยฐานเสียงกลุ่มใหม่นอกเหนือไปจากชนชั้นแรงงานซึ่งเป็นเสาหลักของขบวนการเปรอนตั้งแต่แรกเริ่ม ฐานเสียงใหม่นี้ได้แก่ สตรี คนชรา และเด็ก หลังจากเข้ามาให้บริการหรือร่วมกิจกรรมของมูลนิธิ กลุ่มคนเหล่านี้อาจไม่ได้คลั่งไคล้ในตัวเปรอน หรือไม่ออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองสนับสนุนเปรอนอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง แต่อย่างน้อยพวกเขาจะเป็น “พลังเฉย” ที่มองเปรอนแบบกลางๆ ก่อนไปทางเห็นชอบกับนโยบายความเป็นธรรมในสังคม ยิ่งไปกว่านั้นเปรอนใช้ฐานเสียงใหม่นี้เพื่อคานอำนาจกับกลุ่มสหภาพแรงงาน มิฉะนั้นแล้วสหภาพแรงงานจะมีอำนาจมากเกินไปในขบวนการเปรอน ทำให้บริหารจัดการ ควบคุม และต่อรองยากนอกจากนี้ เปรอนและเอบิตายังใช้มูลนิธิในการโฆษณาชวนเชื่อและสร้างภาพลักษณ์ให้กับตัวเอบิตา เธอกลายเป็น “แม่พระของคนยาก” ขณะที่มูลนิธิเอบาเปรอนกลายเป็น “ผู้วิเศษ” ที่สามารถแก้ปัญหาให้ผู้ที่ยากได้ทันท่วงทีความเชื่อมโยงระหว่างผู้นำกับกลุ่มผู้สนับสนุนจึงแน่นแฟ้นขึ้นพวกเขาสนับสนุนเปรอนไม่ใช่แต่เพียงเพราะผลประโยชน์ทางวัตถุที่ได้รับ แต่เหนือไปกว่านั้นพวกเขาศรัทธา ชื่นชม และบูชาในตัวเปรอนและเอบิตา

2. การจัดการสวัสดิการสังคม ในอาร์เจนตินาก่อนปี ค.ศ. 1943²

ก่อนเปรอนขึ้นมามีบทบาททางการเมือง อาร์เจนตินาไม่มีระบบสวัสดิการสังคมที่ชัดเจน ครอบคลุมทั่วถึงและเป็นธรรมระบบหรือหน่วยงานที่ดำเนินการอยู่ขาดการเชื่อมโยงเข้าหากันอย่างมีประสิทธิภาพ

² ปี ค.ศ. 1943 เป็นปีที่ฆวน เปรอนเริ่มเข้ามามีบทบาททางการเมือง กล่าวคือ วันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1943 นายทหารกลุ่ม GOU (United Officers' Group / Grupos de Oficiales Unidos) ได้ทำรัฐประหารโค่นล้มรัฐบาลฝ่ายอนุรักษ์นิยมของประธานาธิบดีรามอน กัสติโย (Ramón Castillo) นายทหารกลุ่มนี้มีหลักการร่วมกันคือต่อต้านคอมมิวนิสต์ให้อาร์เจนตินาวางตัวเป็นกลางในสงครามโลกครั้งที่ 2 และดำเนินนโยบายชาตินิยมทางเศรษฐกิจ ฆวน เปรอนเป็นผู้นำคนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญใน GOU ด้วย เปรอนได้รับแต่งตั้งให้ดูแลกรมแรงงานซึ่งเป็นหน่วยงานที่ไม่มีบทบาทสำคัญมากนักนอกจากเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับแรงงาน อย่างไรก็ตาม เปรอนสามารถยกระดับหน่วยงานที่นี้จนการเมืองทุกคนต่างส่ายหน้าไม่ยอมรับตำแหน่ง มาเป็นหน่วยงานที่ทรงพลังและเป็นฐานอำนาจทางการเมือง เปรอนผูกมิตรและเอาชนะใจกรรมกรด้วยผลประโยชน์นานัปการอย่างไม่เคยมีนักการเมืองคนใดทำมาก่อน เขาเปิดโอกาสให้ผู้นำแรงงานมีส่วนร่วมในการออกนโยบาย ผลักดันให้มีการก่อตั้งสหภาพแรงงาน (เพื่อเปิดช่องทางให้ตัวเปรอนเองควบคุมสหภาพแรงงานอีกชั้นหนึ่ง) และให้ผลประโยชน์กับกรรมกรผ่านทางสหภาพ เร่งออกกฎหมายแรงงานและสวัสดิการสังคม รวมถึงใช้อำนาจกดดันให้นายจ้างยอมเจรจาต่อรองกับแรงงานในกรณีที่เกิดข้อพิพาทกัน

หมากทางการเมืองของเปรอนถือเป็นจุดพลิกผันครั้งใหญ่ (Critical juncture) ของการเมืองอาร์เจนตินากว่าได้จากเดิมที่อำนาจทางการเมืองจำกัดอยู่ในมือของชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง กลายมาเป็นการเมืองแบบประชานิยม ชนชั้นกรรมกรกลายเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญทางการเมือง นักการเมืองคนใดอยากชนะการเลือกตั้งต้องได้ฐานเสียงกรรมกรและคนยากจนในเมือง การออกนโยบายต่างๆ จำต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของกรรมกรเป็นสำคัญ ต้องชูนโยบายเรื่องความเป็นธรรมในสังคมและการกระจายรายได้ ฝ่ายชนชั้นแรงงานเองสามารถรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน และตระหนักถึงพลังทางการเมืองในกลุ่มของตน

ระบบบำเหน็จบำนาญเป็นตัวอย่างหนึ่งท่แสดงให้เห่นถึงการขาดระบบการบริหารจากส่วนกลางที่ชัดเจน กองทุนบำเหน็จบำนาญของข้าราชการก่อตั้งเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1888 หลายปีต่อมาสหภาพแรงงานต่างๆ เลี่ยนแบบจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญขึ้นมาบริหารจัดการกันเอง โดยสมาชิกต้องส่งเงินสะสมเข้ากองทุนของตน ขณะที่นายจ้างและรัฐจะจ่ายเงินสมทบ อย่างไรก็ตาม การบริหารงานของกองทุนของสหภาพแรงงานแต่ละแห่งมักประสบปัญหาขาดทุนเนื่องจากการบริหารงานที่ผิดพลาด นอกจากนี้ แรงงานยังร้องเรียนถึงความไม่ยุติธรรมในการจัดสรรผลประโยชน์ กรรมกรที่ทำงานอยู่ในสหภาพแรงงานขนาดใหญ่ที่มีเงินสะสมในกองทุนจำนวนมากมักได้รับผลประโยชน์มากกว่ากรรมกรที่ทำงานในสหภาพขนาดเล็ก ฝ่ายนายจ้างเองก็ออกมาเรียกร้องเรียนว่า การบริหารงานของกองทุนไม่มีประสิทธิภาพ เปิดโอกาสให้ลูกจ้างเกษียณก่อนกำหนดทั้งที่อายุยังน้อยและยังสามารถทำงานได้อย่างเต็มกำลัง³

การจัดการด้านสาธารณสุขเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งท่แสดงให้เห่นถึงปัญหาของระบบสวัสดิการสังคมในอาร์เจนตินา การบริหารโรงพยาบาลของรัฐมีอยู่ด้วยกันหลายระบบ ทั้งสถานพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขสังกัดจังหวัด⁴ และสังกัดเทศบาลเมืองหน่วยงานในแต่ละ

³ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina* (Wilmington, Delaware: Scholarly Resources Inc., 2003), 138.

⁴ อาร์เจนตินาปกครองแบบสหพันธรัฐ เขตการปกครองแบ่งออกเป็น 23 เขตการปกครองตัวเองซึ่งในอาร์เจนตินาใช้คำว่าจังหวัด (Province) และ อีกหนึ่งเมืองปกครองตนเองซึ่งคือเมืองบัวโนสไอเรส แต่ละจังหวัดมีรัฐธรรมนูญของตนเอง และมีผู้ว่าการจังหวัดปกครองดูแล ประชาชนในแต่ละจังหวัดมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้ว่าการจังหวัดและสมาชิกสภาผู้แทนระดับจังหวัด เมืองบัวโนสไอเรสเป็น

ระดับไม่มีขอบเขตการทำงานที่ชัดเจนและมักทำงานซ้อนทับกัน ยกตัวอย่างเช่น กระทรวงสาธารณสุขสนับสนุนงบประมาณให้กับโรงพยาบาลรัฐส่วนใหญ่ในเมืองบัวโนสไอเรส แต่ในความเป็นจริงกระทรวงสาธารณสุขควบคุมสถานพยาบาลคิดเป็นร้อยละ 24.9 ของจำนวนเตียงผู้ป่วยใน ขณะที่อีกร้อยละ 26.75 อยู่ในสังกัดเมืองบัวโนสไอเรส และอีกร้อยละ 28.18 เป็นของสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรส⁵

สมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในด้านสาธารณสุขและงานสังคมสงเคราะห์ในอาร์เจนตินา สมาคมก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1823 โดยมีแนวความคิดว่าความแตกต่างหรือความเหลื่อมล้ำในสังคมเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือหลีกเลี่ยงได้ หน้าที่ของคนมีเงินคือการช่วยเหลือคนที่ไม่มีเพื่อให้เขาสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากสภาพชีวิตที่แร้นแค้น⁶ สมาคมมีหน้าที่ดูแลงานการกุศลและจัดการการศึกษาสำหรับสตรีแทนที่ศาสนจักรคาทอลิก รัฐบาลเสรีนิยมในขณะนั้นต้องการลดอำนาจและบทบาทของศาสนจักร และพยายามถ่ายโอนงานช่วยเหลือสังคมที่โบสถ์รับผิดชอบให้มาอยู่ในความดูแลของรัฐ กลุ่มสตรีจากชนชั้นสูงรับหน้าที่บริหารงานของสมาคม

หน่วยการปกครองรูปแบบพิเศษ มีอิสระในการปกครองตนเอง และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดบัวโนสไอเรส ในอดีตตำแหน่งผู้ว่าการเมืองบัวโนสไอเรสมาจากการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี แต่ภายหลังจากการแก้กฎหมายรัฐธรรมนูญในปี ค.ศ. 1994 ตำแหน่งผู้ว่าการเมืองมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน

⁵ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 138.

⁶ Anahí Viladrich and Andrés A. Thompson, "Women and Philanthropy in Argentina: from the Society of Beneficence to Eva Perón," *International Journal of Voluntary and Nonprofit Organizations* 7, 4 (1996): 347.

และภริยาประธานาธิบดีได้รับเชิญให้ดำรงตำแหน่งนายกิตติมศักดิ์
ภารกิจเริ่มแรกของสมาคมคือการดูแลและให้ความช่วยเหลือสตรีและ
เด็กสมาคมก่อตั้งและบริหารจัดการโรงเรียนโรงพยาบาลรักษาโรคทั่วไป
โรงพยาบาลจิตเวชสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าบ้านพักคนชรา เป็นต้นใน
ระยะต่อมาสมาคมขยายภารกิจเพื่อให้ความช่วยเหลือคนยากจนทั้ง
หญิงและชาย ในปี ค.ศ. 1934 สมาคมมีสถานพยาบาลในเมือง
บัวโนสไอเรสภายใต้การกำกับดูแลอยู่ 25 แห่งซึ่งสามารถดูแลผู้ป่วยใน
ได้ประมาณ 11,000 เตียง⁷

นอกเหนือจากงานด้านการรักษาพยาบาล ทุกปีสมาคมจัด
กิจกรรมการกุศลเพื่อมอบรางวัลให้กับคนยากจนที่มีความประพฤติดี
และมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่สมาคมกำหนด เช่น ผู้ที่ตั้งมั่นใน
คุณธรรมและประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแม่ที่เสียสละเพื่อครอบครัว
แม่ที่เหนื่อยยากตรากตรำเลี้ยงดูครอบครัวขนาดใหญ่ เป็นต้น สมาคม
จัดพิธีมอบรางวัลที่โรงละครโคลอน (Colón Theater) ซึ่งเป็นโรงละคร
โอเปร่าที่ตกแต่งอย่างงดงามหรูหรา ประธานาธิบดีพร้อมด้วยภริยา
พระอัครสังฆราชแห่งบัวโนสไอเรส และบุคคลสำคัญในแวดวงการเมือง
และศาสนาได้รับเชิญเข้าร่วมพิธีนี้ด้วย ในขณะเดียวกันเด็กกำพร้าที่อยู่
ในความดูแลของสมาคมจะถูกขัดสีจนวิวัฒนาการและจัดตั้งตัวให้มาเข้าร่วม
งาน สมาคมจัดให้เด็กเหล่านั้นนั่งรวมกันเป็นแถวเพื่อรับฟังคำปาฐกถาที่
ให้กำลังใจในการต่อสู้กับความทุกข์ยากในชีวิตที่เผชิญอยู่⁸ ภาพความ

⁷ Laura Golbert, *De la Sociedad de Beneficencia a los Derechos Sociales*, (Buenos Aires: Ministerio de Trabajo, Empleo y Seguridad Social, 2010), 23 - 24, 26.

⁸ Ibid., 115.

แตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างความมั่งมีกับความยากไร้ ระหว่างความ
หรูหราของสถานที่กับชีวิตที่ต้องปากกัดตีนถีบทำให้เอปิตาเป็นปฏิปักษ์
กับสมาคม เธอมองว่าความยากจนไม่ได้เกิดตามธรรมชาติ แต่เกิดจาก
ความไม่เป็นธรรมในสังคมและการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกัน คน
ยากจนต้องลุกขึ้นต่อสู้กับชนชั้นสูงเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานะทางสังคม
ของตนเอง⁹

ดูภายนอกแล้วสมาคมดังกล่าวเป็นองค์กรการกุศลส่วนบุคคล
แต่ในความเป็นจริงสมาคมมีลักษณะผูกผสมกับรัฐถึงเอกชนตัวอย่างที่
เห็นได้ชัดคือเรื่องรายรับของสมาคม เงินที่ใช้ในกิจกรรมการกุศลส่วน
ใหญ่ไม่ได้มาจากการบริจาคส่วนบุคคลหรือจากภาคธุรกิจใน
อาร์เจนตินา แต่มาจากความช่วยเหลือจากรัฐบาลซึ่งอาจมาในรูปแบบ
ของเงินอุดหนุนโดยตรง รายได้บางส่วนจากการขายสลากกินแบ่ง
รัฐบาล ค่าปรับบางส่วนที่รัฐได้จากการพนันที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น ใน
ปี ค.ศ. 1935 สมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสมีรายรับทั้งสิ้น
12,018,094 เปโซ เป็นเงินบริจาคจำนวน 385,344 เปโซหรือคิดเป็นร้อยละ
3.21 และเป็นเงินสนับสนุนจากรัฐ 8,715,750 เปโซหรือคิดเป็นร้อยละ
72.52¹⁰

ลักษณะผูกผสมดังกล่าวส่งผลให้เกิดความสับสนในการบริหาร
จัดการ ภาครัฐซึ่งเป็นเจ้าของงบประมาณไม่สามารถเข้าไปบริหาร
จัดการได้โดยตรง ไม่สามารถกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามที่รัฐ

⁹ Anahí Viladrich and Andrés A. Thompson, "Women and Philanthropy in Argentina: from the Society of Beneficence to Eva Perón," 348.

¹⁰ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 139.

เห็นสมควร รวมถึงไม่สามารถตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่ายของสมาคม ในขณะที่เดียวกันสมาคมยังคงดำเนินงานภายใต้กรอบความคิดแบบองค์กรการกุศล ไม่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม อาร์เจนตินาในขณะนั้นกำลังถึงจุดเปลี่ยนผ่านจากเศรษฐกิจที่เน้นการส่งออกสินค้าทางการเกษตร มาสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า จำนวนกรรมกรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อกรรมกรหลังไหลเข้าสู่เมืองเพื่อมาหางานทำ ปัญหาสังคมจึงเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การรับมือกับปัญหาเหล่านี้ไม่สามารถใช้แนวทางขององค์กรการกุศลได้อีกต่อไป รัฐจำเป็นต้องเข้ามาพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมจากส่วนกลางที่ครอบคลุมทั่วถึง

3. ความล้มเหลวในการพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมจากส่วนกลาง

เมื่อทหารยึดอำนาจจากรัฐบาลฝ่ายอนุรักษ์นิยมในปี ค.ศ. 1943 รัฐบาลเผด็จการทหารเร่งดำเนินการรวมอำนาจการจัดการระบบสวัสดิการสังคมเข้าสู่ส่วนกลาง โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาเป็นระบบประกันสังคมต่อไปในอนาคต รัฐบาลก่อตั้งสำนักงานสาธารณสุขและการช่วยเหลือทางสังคมแห่งชาติ (National Directorate of Public Health and Social Assistance / Dirección Nacional de Salud Pública y Asistencia Social / DNSPA) เพื่อผนวกรวมหน่วยงานต่างๆ ที่ดูแลเรื่องสาธารณสุข การเคหะ และการช่วยเหลือทางสังคมรูปแบบอื่นๆ เข้าด้วยกัน แต่สำนักงานใหม่นี้อยู่ได้เพียงไม่ถึงปีก็ถูกยุบเพราะสาเหตุทางการเมือง เปรอนซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (เพิ่งได้รับการยกระดับจากกรรมมาเป็นกระทรวง) ต้องการดึงอำนาจการบริหารงานด้านสวัสดิการ

สังคมมาไว้ในมือจึงส่งโอนย้ายหน่วยงานต่างๆ ในความดูแลของสำนักงานสาธารณสุขและการช่วยเหลือทางสังคมแห่งชาติมาสังกัดกระทรวงของเขา คงเหลือไว้แต่งานด้านสาธารณสุข และเปลี่ยนชื่อสำนักงานใหม่เป็นสำนักงานสาธารณสุขแห่งชาติ (National Directorate of Public Health / Dirección Nacional de Salud Pública / DNSP)¹¹

หลายคนอาจมองว่าเมื่อเปรอนขึ้นมามีอำนาจในกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเปรอนจะพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมที่มีประสิทธิภาพเพื่อประโยชน์ต่อชนชั้นกรรมกรซึ่งเป็นฐานเสียงหลักของตัวเอง แต่ในความเป็นจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะการพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมส่วนกลางกระทบต่อผลประโยชน์ทางการเมืองของเปรอน และเปรอนมักเลือกดำเนินนโยบายที่เป็นคุณต่อตนเอง กองทุนบำเหน็จบำนาญของสหภาพแรงงานเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนที่สุด อย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าแต่ละสหภาพแรงงานมีกองทุนบำเหน็จบำนาญเป็นของตนเอง ปลายปี ค.ศ. 1944 เปรอนต้องการดึงอำนาจการบริหารกองทุนทั้งหมดมาอยู่ในมือของรัฐ แต่ถูกต่อต้านจากสหภาพแรงงาน โดยเฉพาะสหภาพแรงงานขนาดใหญ่ที่มีเงินสะสมในกองทุนจำนวนมาก กระแสด้านครั้งนี้ทำให้เปรอนตระหนักได้ว่าเขาสามารถใช้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมที่อยู่ในมือในการอนุมัติคำขอจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญเพื่อซื้อใจสหภาพแรงงาน หรือปฏิเสธคำขอของสหภาพแรงงานที่เป็นปฏิปักษ์กับเปรอน ดังนั้น แม้ว่าเปรอนมีท่าทีแสดงออกว่าสนับสนุนการดึงกองทุนมาอยู่กับรัฐ แต่เบื้องหลังเปรอนยังคงอนุมัติการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จ

¹¹ Ibid., 140.

บ้านาญใหม่ ๆ เพื่อรักษาความสัมพันธ์อันดีกับสหภาพแรงงาน แต่เมื่อเปรอนได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1946 เปรอนเปลี่ยนท่าทีกลับมาพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมส่วนกลางอีกครั้ง และบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี เนื่องจากเล็งเห็นว่าเขาสามารถใช้ระบบสวัสดิการสังคมเป็นเครื่องมือในการแจกจ่ายผลประโยชน์และสร้างความนิยมชมชอบในหมู่กรรมกร แต่เมื่อเผชิญกับแรงต้านจากภาคแรงงาน เปรอนจึงยอมถอย¹²

นอกเหนือจากระบบบำนาญบ้านาญแล้ว นโยบายพัฒนาระบบสาธารณสุขไม่ได้ไปในทิศทางเดียวกัน แต่ขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ทางการเมืองเป็นสำคัญเช่นกันโดยหลักการแล้วสำนักงานสาธารณสุขแห่งชาติมีหน้าที่รวมอำนาจการจัดการเรื่องการรักษาพยาบาลเข้าสู่ส่วนกลาง แต่กลายเป็นว่ากระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมของเปรอนจัดสรรงบประมาณให้กับสหภาพแรงงานไปสร้างโรงพยาบาลและบริหารงานเอง ต่อมาเมื่อเปรอนขึ้นเป็นประธานาธิบดี รัฐบาลวางแผนนโยบายตั้งสถานพยาบาลในสังกัดจังหวัดให้มาอยู่ในการกำกับดูแลของรัฐบาลกลาง นอกจากนี้รัฐบาลยังวางแผนยุบสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรส ทำยที่สุดสมาคมถูกยุบไปในเดือนกันยายน ค.ศ. 1946¹³

การพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมไม่ประสบความสำเร็จมากนัก สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการถูกตัดงบประมาณเนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจ รัฐบาลเปรอนเริ่มประสบปัญหาเศรษฐกิจในปี ค.ศ. 1949 อาร์เจนตินาขาดดุลการค้าอย่างหนัก อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 31 และเพิ่มขึ้น

¹² Ibid., 140 - 141.

¹³ Ibid., 141 - 142.

เป็นสองเท่าในปีถัดมา ขณะเดียวกันอาร์เจนตินาเกิดภัยแล้งรุนแรง ส่งผลให้สินค้าส่งออกทางการเกษตรลดลงอย่างฮวบฮาบ¹⁴ ยิ่งไปกว่านั้น นโยบายของรัฐบาลเองก็มีส่วนทำให้สถานการณ์การส่งออกเลวร้ายลง ย้อนกลับไปในปี ค.ศ. 1946 รัฐบาลเปรอนมอบหมายให้สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ(Institute for the Promotion of Trade / Instituto Argentino para la Promocin del Intercambio / IAPI) ผู้กขาต การรับซื้ออัญพิชและเนื้อวัวแต่เพียงผู้เดียว สินค้าทั้งสองชนิดนี้เป็น สินค้าส่งออกหลักของประเทศ สำนักงานดังกล่าวมักกดราคารับซื้อจาก เกษตรกรให้ต่ำกว่าจริง เพื่อนำไปขายให้กับประชาชนในประเทศในราคา ถูก และรัฐบาลยังสามารถทำกำไรจากการส่งออกได้อีกด้วย เปรอนนำ กำไรที่ได้ไปใช้ในนโยบายประชานิยมต่ออีกทอดหนึ่ง นโยบายลักษณะ นี้ทำให้ไม่มีใครอยากลงทุนในภาคการเกษตรซึ่งส่งผลกระทบต่อปยัง การส่งออกสินค้าเกษตรด้วย ด้วยสาเหตุเหล่านี้รัฐบาลเปรอนจึงจำเป็นต้องใช้มาตรการรัดเข็มขัด ตัดรายจ่ายในการพัฒนาสวัสดิการสังคมและ การใช้จ่ายภาคสังคมอื่นๆ สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือตัวเปรอน เอง อาจกล่าวได้ว่าเปรอนเป็นนักขวยโอกาสทางการเมือง เขาพร้อม ปรับเปลี่ยนนโยบายเพื่อรักษาสถานเสียงสนับสนุนของตนเอาไว้ ดังนั้น เมื่อเขาเห็นว่าการจัดตั้งระบบสวัสดิการส่วนกลางจะส่งผลเสียต่อตัวเขา เอง เปรอนจึงหาวิธีอื่นมาบริการประชาชน ซึ่งต้องเป็นวิธีที่ทั้งถูกอก ถูกใจกลุ่มผู้สนับสนุนและเป็นประโยชน์ต่อเปรอนด้วย วิธีที่ว่ำนั้ก็คือ การก่อตั้งมูลนิธิเอบาเปรอน

¹⁴ Thomas E. Skidmore, Peter H. Smith, and James N. Green, *Modern Latin America*, 7th ed. (New York: Oxford University Press, 2010), 260.

4. จากสมาคมการกุศล มาสู่มูลนิธิโรบาเปรอน

ทันทีที่รัฐบาลเปรอนมีคำสั่งยุบสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสในเดือนกันยายน ค.ศ. 1946 กระแสข่าวลือแพร่สะพัดว่าเอบิตาเป็นคนขอให้เปรอนยุบสมาคมและตั้งมูลนิธิของเธอขึ้นมาแทน เรื่องราวการล้างแค้นสมาคมมีต้นตอมาจากตำแหน่งนายกิตติมศักดิ์เนื่องจากตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว ภริยาประธานาธิบดีจะเป็นนายกิตติมศักดิ์ของสมาคม ชาวซูบซิบระบุว่าคุณหญิงคุณนายในสมาคมรับไม่ได้กับพื้นที่มาของเอบิตาซึ่งจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้กับสตรีและเด็กที่อยู่ในความดูแลของสมาคม¹⁵ จึงอ้างกับเอบิตาว่าเธอยังเด็กเกินไป ยัง

¹⁵ คุณหญิงคุณนายในสมาคมตั้งข้อรังเกียจเอบิตาเนื่องจากพื้นฐานครอบครัวและสถานะทางสังคมของเธอ เอบิตาเกิดในเมืองเล็กๆ ในจังหวัดบัวโนสไอเรส เธอเป็นลูกนอกสมรสของฆวน ดูอาร์เต (Juan Duarte) บิดาของเอบิตาทั้งมารดาของเธอไปในขณะที่เอบิตาอายุเพียงสามปี เอบิตาเป็นเด็กเรียนหนังสือไม่เก่ง ไม่ค่อยสนใจการเรียน เมื่ออายุเพียง 15 ปี เอบิตาเดินทางเข้าบัวโนสไอเรสเพื่อต้องการเป็นนักแสดง เอบิตามีโอกาสได้เล่นละครเวทีอยู่หลายเรื่อง แต่ได้เป็นเพียงตัวประกอบในบทคนใช้ เอบิตาลองเปลี่ยนไปเล่นในภาพยนตร์ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเช่นกัน ท้ายที่สุดเอบิตาประสบความสำเร็จกับการเล่นละครวิทยุ เธอมีคณะละครวิทยุของตัวเอง มีคนนิพนธ์ว่าเอบิตาประสบความสำเร็จได้เพราะไปมีความสัมพันธ์กับนายทหารชั้นผู้ใหญ่และผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงสื่อ เอบิตาพบกับเปรอนครั้งแรกในปี ค.ศ. 1944 ในงานการกุศลเพื่อระดมทุนช่วยเหลือเหยื่อแผ่นดินไหวที่เมืองซานฆวน (San Juan) ขณะนั้นเปรอนอายุ 48 ปี เอบิตาอ่อนกว่าเปรอนถึงสองรอบ สองเดือนต่อมาเอบิตาย้ายเข้ามาอยู่กับเปรอน ทั้งสองออกงานสังคมด้วยกัน สังคมอาร์เจนตินาในสมัยนั้นยังรับไม่ได้กับการอยู่ด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน โดยเฉพาะถ้าฝ่ายผู้ชายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เรื่องราวของทั้งคู่กลายเป็นข่าวซูบซิบในวงสังคม ถึงแม้ว่าภายหลังเอบิตาสมรสกับเปรอนอย่างเป็นทางการ ชนชั้นสูงยังรับเอบิตาไม่ได้อยู่ดี เพราะในสมัยนั้นการเมืองเป็นเรื่องของชนชั้นสูง แต่เอบิตามาจากชนชั้นล่าง เป็นลูกนอกสมรส อีกทั้งยังมีเรื่องราว

ไม่เหมาะที่จะมาดำรงตำแหน่งนี้ เอบิตาโกรธและเจ็บใจ จึงสวนกลับไปว่า

“ถ้าพวกเขาไม่ยอมรับฉัน พวกเขาสามารถแต่งตั้งแม่ของฉันแทน”¹⁶ ชาวชูปชิบมีต่อว่าหลังจากที่มีข่าวสมาคมจะถูกยุบ คุณหญิงคุณนายในสมาคมพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาสมาคมเอาไว้ และเมื่อเห็นว่าไม่มีทางอื่นแล้ว จึงเข้าไปพูดคุยกับเอบิตาและเชิญเธอให้มารับตำแหน่งนายกิตติมศักดิ์เพื่อเป็นเกียรติกับสมาคม เอบิตาตอบกลับไปว่า “รัฐบาลต้องการเน้นนโยบายความเป็นธรรมในสังคมแทนที่แนวทางแบบการกดขี่ ขณะนี้ถึงเวลาแล้วสำหรับความเป็นธรรมในสังคม”¹⁷

เอบิตาตอบกลับว่าสื่อเรื่องความขัดแย้งระหว่างเธอกับสตรีจากวงสังคมชั้นสูงว่า

ชีวิตรักที่ฉาวโฉ่ นอกจากนั้นสังคมในสมัยนั้นจำกัดให้ผู้หญิงมีบทบาทอยู่เพียงในครอบครัว การเมืองและกระบวนการแห่งอำนาจเป็นเรื่องของผู้ชาย ดังนั้น เมื่อเอบิตาพยายามฉีกชนบด แสดงบทบาททางการเมืองสตรีหมายเลขหนึ่งทำท่ายิ่งที่เป็นอยู่ จึงถูกต่อต้าน (Marysa Navarro, “The Case of Eva Perón,” *Signs* 3, 1 (1977): 229 - 232)

¹⁶ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón* (London: André Deutsch, 2003), 115 - 116.

¹⁷ Ibid., 116.

“สำหรับประเด็นเรื่องที่ว่ากลุ่มคนชั้นสูงไม่ชอบฉัน ฉันทำได้แค่เพียงยิ้มรับ ฉันสงสัยว่าเพราะเหตุใดพวกเขาไม่ยอมรับในตัวฉัน เพราะฉันมาจากครอบครัวที่ต่ำต้อย หรือเพราะฉันเคยทำอาชีพการแสดงมาก่อน ว่าแต่คนพวกนั้นเคยสนใจด้วยหรือว่าภริยาประธานาธิบดีเป็นใครมาจากไหน คนพวกนี้จะไม่เป็นศัตรูกับคนที่พวกเขาคิดว่ามีประโยชน์ ไม่เคยมีประวัติมาก่อนว่าพวกเขามีปัญหา กับคนที่มีเงินมีอำนาจ สาเหตุจริงๆ แล้วมันไม่ใช่อย่างที่เห็น ฉันได้เรียนรู้จากเปรอนที่จะเลือกทางเดินที่ไม่เหมือนใคร ฉันไม่ต้องการทำตัวเหมือนภริยาประธานาธิบดีในอดีตที่ผ่านมา”¹⁸

ในความเป็นจริงแล้วความคิดที่จะยุบสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสเกิดขึ้นก่อนที่เอปิตาจะพบเปรอนรัฐบาลเผด็จการทหารมีความคิดที่จะรวมอำนาจการบริหารงานสวัสดิการสังคมเข้าสู่ส่วนกลางอยู่แล้วเพื่อบริหารจัดการใหม่ให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ สมาคมก็เป็นหน่วยงานหนึ่งที่รัฐต้องการเข้าไปควบคุม¹⁹ นอกจากประเด็นเชิงนโยบายแล้ว สมาคมบริหารงานด้วยความโบราณคร่ำครึ หญิงสาวที่พำนักอยู่ในบ้านพักของสมาคมหาเลี้ยงชีพโดยตัดเย็บเสื้อผ้าให้กับคุณหญิงคุณนายของสมาคม ขณะที่เด็กที่อาศัยอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าต้องใส่เครื่องแบบและถูกโกนหัว ทุกปีในช่วงคริสต์มาสสมาคมเกณฑ์

¹⁸ Eva Perón, *La razón de mi vida* (edición digital), 65.

¹⁹ Marysa Navarro, “Wonder Woman Was Argentine and Her Real Name Was Evita,” *Canadian Journal of Latin American and Caribbean Studies* 24, 48 (1999): 149.

เด็กเหล่านี้ให้ออกไปเรียไรเงินบริจาคตามท้องถนน ภาพของเด็กที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้ามอซอล้าสมัยและหัวที่ถูกโกนจนล้านสร้างความน่าสลดหดหูให้กับผู้ที่ผ่านไปมา นอกจากนี้ การทำงานในสถานพยาบาลหรือหน่วยงานอื่นๆ ของสมาคมอยู่ในสภาพย่ำแย่และถูกร้องเรียนเป็นระยะๆ ในปี ค.ศ. 1939 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้หนึ่งประมาณไว้ว่านางพยาบาลในโรงพยาบาลในสังกัดของสมาคมต้องทำงานวันละ 12 - 14 ชั่วโมง ได้หยุดพักผ่อนหนึ่งวันทุกสองสัปดาห์ และได้รับค่าจ้างเพียงครึ่งหนึ่งของค่าแรงขั้นต่ำหลายครั้งที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าและบ้านพักหลายแห่งของสมาคมถูกสั่งปิดเนื่องจากไม่ผ่านเกณฑ์ด้านสุขอนามัย ดังนั้นเมื่อสมาคมถูกยุบ จึงไม่มีกระแสวิพากษ์วิจารณ์หรือคัดค้านทั้งจากหนังสือพิมพ์ พรรคฝ่ายค้าน หรือแม้แต่ศาสนจักรคาทอลิกเองก็ตาม²⁰

ในขณะที่สมาคมกำลังถูกยุบ เอบิตาเริ่มทำงานช่วยเหลือทางสังคมทันที ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 เอบิตาส่งสร้างโรงอาหารประมาณ 4,000 แห่งให้กับโรงเรียนต่างๆ เดือนกรกฎาคมในปีเดียวกันเอบิตาประกาศโครงการช่วยเหลือเด็กยากจนในถิ่นทุรกันดาร และได้รับเช็คเงินสดจากสหภาพแรงงานการรถไฟ หลังจากนั้นเอบิตาเริ่มแจกเสื้อผ้าและอาหารให้แก่คนยากจน ระหว่างเทศกาลคริสต์มาสปี ค.ศ. 1946 เอบิตาส่งเหล่าแอปเปิลและเค้กผลไม้กว่า 1.5 ล้านชุดให้กับคนยากจนทั่วประเทศ ปีถัดมาเอบิตาแจกชุดนักเรียนให้กับเด็ก 110,000 คน แจกเย็บผ้า 500 เครื่องให้กับผู้ที่ขัดสน และของเล่นกว่า 5 ล้านชิ้นให้เด็กยากจนทั่ว

²⁰ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón*, 114 - 115; Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 145.

ประเทศ²¹ เอบิตามีอาติลิโอ เรนซี (Atilio Renzi) พ่อบ้านประจำทำเนียบประธานาธิบดีเป็นผู้ช่วยอาติลิโอคอยขับรถพาเอบิตาไปตระเวนแจกของเมื่อช่วงการช่วยเหลือสังคมของเอบิตาเป็นที่รับรู้ในวงกว้าง ของบริจาคเริ่มหลังไหลเข้ามา คณะผู้แทนกรรมกรที่ขอเข้าพบเอบิตาด้วยเรื่องใด ๆ ก็ตามมักจะนำของบริจาคติดมือมาด้วย ส่วนใหญ่มักเป็นข้าวของที่โรงงานของพวกเขาผลิตขาย เช่น รองเท้า น้ำตาล อาหารกระป๋อง เส้นพาสต้า เป็นต้น เอบิตาเก็บรวบรวมของเหล่านี้ไว้ในโรงรถที่ทำเนียบประธานาธิบดี เอบิตาพร้อมทั้งผู้ช่วยของเธอในทำเนียบไม่ว่าจะเป็นพ่อบ้าน พ่อครัว คนรับใช้จะช่วยกันแยกประเภทสิ่งของ บรรจุลงกล่อง และติดฉลากที่อยู่พร้อมส่ง

สองปีหลังจากที่สมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสถูกยุบไป มูลนิธิเพื่อช่วยเหลือสังคมมาเรีย ดูอาร์เต เด เปรอนได้ก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม ค.ศ. 1948 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ให้ความช่วยเหลือทั้งในรูปของเงินหรือรูปแบบ อื่นๆ จัดหาเครื่องมือประกอบอาชีพ ให้ทุนการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยแก่บุคคลที่ขาดแคลนหรือบุคคลที่เอบิตาพิจารณาแล้วว่าสมควรจะได้รับ (2) สร้างที่พักอาศัยให้กับครอบครัวที่ขัดสน (3) สร้างสถานศึกษา สถานพยาบาล สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ หรือสถานที่อื่นๆ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการดำเนินงานของมูลนิธิ (4) สร้างสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อใช้จัดบริการสวัสดิการสังคม ซึ่งสามารถโอนย้ายให้กับหน่วยงาน

²¹ Martín Esteban Stawski, "Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)," (Master thesis, Universidad Nacional General Sarmiento, 2008), 36.; Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 147.

ราชการระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่นโดยอาจคิดหรือไม่คิดค่าใช้จ่าย และ (5) ให้การสนับสนุนหรือความร่วมมือในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่ตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานและเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้ด้อยโอกาส²² สองปีต่อมามูลนิธิเปลี่ยนชื่อเป็นมูลนิธิเอปาเปรอน

รัฐบาลเปรอนสนับสนุนให้ก่อตั้งมูลนิธิขึ้นเนื่องจากสาเหตุสำคัญหลายประการ ประการแรกมูลนิธิของเอปิตาจะเป็นกำลังหลักในการให้ความช่วยเหลือทางสังคมกับคนยากจนแทนที่สมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรส อีกทั้งยังทำหน้าที่แทนระบบสวัสดิการสังคมถ้วนหน้าที่รัฐบาลไม่สามารถพัฒนาขึ้นมาได้²³ ประการที่สอง**เปรอนใช้มูลนิธิเพื่อขยายฐานเสียงทางการเมือง** แม้ว่าสหภาพแรงงานเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่ยังมีกรรมกรอีกจำนวนมากที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน จากข้อมูลของปี ค.ศ. 1954 ร้อยละ 42 ของแรงงานภาคการเกษตรและกรรมกรในเมืองเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน นั้นหมายความว่าแรงงานเกินครึ่งอยู่นอกระบบสวัสดิการสังคม และยังมีลูกจ้างรัฐอีกกว่าครึ่งไม่ได้เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน ดังนั้นนอกเหนือจากการใช้สหภาพแรงงานแล้ว เปรอนสามารถใช้มูลนิธิเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงและแจกจ่ายผลประโยชน์ทางสังคมให้กับแรงงานนอกสหภาพ รวมถึงเด็ก สตรี และคนชราได้อีกด้วย ดังนั้น เปรอนได้ฐานเสียงที่กว้างขึ้น และไม่จำเป็น

²² Fundación Eva Perón, *Estatuto de la Fundación Eva Perón* (Buenos Aires: Biblioteca Escolar de Documentos Digitales, 1955), http://archivohistorico.educ.ar/sites/default/files/VI_62.pdf (accessed December 15, 2014).

²³ Peter Ross, "Justicia Social: Una Evaluación de los Logros del Peronismo Clásico," *Anuario IEHS* VIII (1993): 122.

ต้องพึ่งพิงการสนับสนุนจากสหภาพแรงงานแต่เพียงอย่างเดียว ประการ
สุดท้ายการดำเนินงานของมูลนิธิทำให้รัฐบาลสามารถปรับลดงบประมาณ
ด้านสังคม แม้ว่ามูลนิธิได้รับงบประมาณบางส่วนจากภาครัฐ
แต่ก็ถือว่าเป็นจำนวนเงินไม่มากนัก มูลนิธิสามารถหารายรับได้เองจาก
ทางอื่น ดังนั้น สำหรับเปรอนแล้วมูลนิธิเป็นหน่วยงานที่มีต้นทุนต่ำ แต่
ผลตอบแทนสูง²⁴

ประธานาธิบดีเปรอนมอบอำนาจการบริหารงานภายในมูลนิธิให้
กับภริยา ระเบียบข้อบังคับมูลนิธิระบุไว้ว่า

“มาเรีย เอบา ดูอาร์เต เด เปรอนผู้ก่อตั้งมูลนิธิมี
อำนาจในการบริหารงานแต่เพียงผู้เดียว เธอรับภาระ
หน้าที่นี้ไปตลอดชีวิต ... ผู้ก่อตั้งสามารถแต่งตั้งที่ปรึกษา
คณะทำงาน หรือผู้บริหารตามความเหมาะสมหรือตาม
ที่เธอเห็นสมควร คณะทำงานเหล่านี้จะมีระยะเวลาใน
การปฏิบัติหน้าที่ตามที่เธอกำหนด ...”²⁵

นั่นหมายความว่า เอบิตามีอำนาจเบ็ดเสร็จในมูลนิธิตั้งแต่การ
แต่งตั้ง โยกย้าย ไล่เจ้าหน้าที่ออก กำหนดเปลี่ยนแปลง ยกเลิกกฎ
ระเบียบ รวมถึงควบคุมการเงินของมูลนิธิ ตลอดเวลาที่เอบิตา
บริหารงาน มูลนิธิไม่มีโครงสร้างการทำงานที่ชัดเจน ไม่มีการทำบัญชี
รายรับรายจ่าย เอบิตามักตัดสินใจด้วยตัวเองโดยไม่ปรึกษาผู้ใด ผู้สื่อ
ข่าวเคยถามเธอว่าได้ทำบัญชีหรือไม่ เธอตอบกลับไปว่าตัวเลขเป็นเรื่อง

²⁴ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 143 - 144.

²⁵ Fundación Eva Perón, *Estatuto de la Fundación Eva Perón*.

ของทุนนิยมที่มีแต่ความเย็นชา งานของเธอไม่มีที่สำหรับทุนนิยม²⁶หลังจากเอพิตาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1952 เปรอนแต่งตั้งคณะกรรมการมาบริหารงานมุลินี คณะกรรมการประกอบไปด้วยตัวเปรอนเองนั่งเป็นประธาน ผู้แทนจากสมาพันธ์แรงงานแห่งชาติ (General Confederation of Labor / Confederación General del Trabajo / CGT) และกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เกิดการปรับโครงสร้างการบริหารงานภายในมุลินี การบริหารงบประมาณมีความเข้มงวดมากขึ้น

โดยหลักการแล้วมุลินีเอบาเปรอนเป็นองค์กรการกุศลส่วนบุคคล ไม่ได้อยู่ในความควบคุมดูแลของรัฐ แต่ในทางปฏิบัติมุลินีเอบาเปรอนมีลักษณะถูกผสมกึ่งรัฐกึ่งเอกชนเช่นเดียวกับสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรส บุคลากรฝ่ายเทคนิคส่วนใหญ่ในมุลินีเป็นเจ้าหน้าที่จากกระทรวงการคลัง รามอน เซเรยโฆ (Ramón Cereijo) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในขณะนั้นรับตำแหน่งผู้จัดการทั่วไปของมุลินี การซื้อขายของเพื่อใช้ในกิจการของสมาคมกระทำผ่านกระทรวงการคลัง อย่างไรก็ดี ภาครัฐไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงหรือตรวจสอบการทำงานของมุลินีได้ รัฐบาลเปรอนที่กุมเสียงข้างมากในสภาขาดวงไม่ให้พรรคฝ่ายค้านยื่นตรวจสอบงบการเงินของมุลินี โลเปซ เซรอต (López Serrot) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากพรรค Radical Civic Union (Unión Cívica Radical / UCR) ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านเคยซักถามรัฐบาลถึงประเด็นนี้ว่า “ผมอยากทราบว่ามุลินีจำเป็นต้องขอเงินสนับสนุนจริงหรือ ผมอยากทราบว่าท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีข้อมูลหรือไม่ว่าเงินทุนที่ใช้ในมุลินีมีแหล่งที่มาอย่างไร มุลินีมีเงินทุน

²⁶ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón*, 119.

อยู่เท่าไร และมีความจำเป็นจริงหรือไม่ที่ต้องนำภาษีการพนันไปช่วยสนับสนุนมูลนิธิ” โฆเซ บิสกา (José Visca) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากพรรครัฐบาลตอบโต้กลับไปว่า “คำถามของท่านมองแต่ด้านวัตถุ แต่ไม่ได้มองทางเรื่องจิตใจ เราจับไม่ได้กับคำถามที่โยงเข้าประเด็นการเมือง ใช้ความรู้สึกเป็นหลัก และพยายามยุยงปลุกปั่นทุกๆ ที่มูลนิธิประสบความสำเร็จและสร้างผลงานเป็นที่ประจักษ์”²⁷

การดำเนินงานของมูลนิธิต้องใช้เงินจำนวนมหาศาลมูลนิธิมีพนักงานประจำประมาณ 14,000 คน ยังไม่รวมคนงานก่อสร้างอีก 6,000 คนและบาทหลวง 26 รูป แต่ละปีมูลนิธิจัดซื้อรองเท้า 400,000 คู่ จักรเย็บผ้า 500,000 เครื่อง และหม้อทำอาหาร 200,000 ใบเพื่อนำไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน สิ่งของทั้งหมดนี้ถูกนำไปเก็บไว้ในโกดังขนาดใหญ่หลายแห่งในเมืองบัวโนสไอเรส²⁸ โชคดีที่ว่าช่วงสองสามปีแรกของการทำงาน (ค.ศ.1946 - 1948) เป็นช่วงเศรษฐกิจขาขึ้น อาร์เจนตินาทำรายได้จำนวนมากจากการส่งออกสินค้าการเกษตรในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงมีทุนสำรองระหว่างประเทศสูงมาก อยู่ที่ \$1,687 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นหนึ่งในสามของทุนสำรองระหว่างประเทศทั้งหมดในภูมิภาคลาตินอเมริกา ภายหลังสงครามยุโรปยังคงต้องการนำเข้าผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรจากอาร์เจนตินา เพราะยุโรปสามารถผลิตอาหารได้เพียงสามในสี่ของระดับการผลิตในปี ค.ศ. 1939²⁹ นอกจากนั้นนโยบาย

²⁷ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 148 - 149.

²⁸ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón*, 118.

²⁹ David Rock, *Argentina 1516-1987: From Spanish Colonization to Alfonsín*, (Berkeley: University of California Press, 1987), 274.

ประชานิยมของเปรอนยังทำให้เศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็วทั้งจากการขึ้นค่าแรง และการลงทุนของภาครัฐในอุตสาหกรรม

เมื่อเริ่มก่อตั้งมูลนิธิในปี ค.ศ. 1948 มูลนิธิมีทุนตั้งต้นจากเงินส่วนตัวของเอบิตาเพียง 10,000 เปโซ (แม้ว่าในความเป็นจริงเอบิตาได้รับเงินบริจาคจากหลายแหล่ง) ปลายปี ค.ศ. 1953 มูลนิธิมีทรัพย์สินทั้งหมดประมาณ 2,600 ล้านเปโซ นั่นหมายความว่าภายในระยะเวลา 6 ปีมูลนิธิมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นกว่า 2 แสนเท่า ปี ค.ศ. 1955 ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็น 3,400 ล้านเปโซหรือเพิ่มขึ้นกว่า 3 แสนเท่าจากทุนตั้งต้น³⁰ เงินเหล่านี้มาจากไหนคำตอบคือ เงินทุนของมูลนิธิมาจาก 3 แหล่งใหญ่ ได้แก่เงินบริจาคจากสหภาพแรงงาน เงินอุดหนุนจากรัฐบาล และเงินบริจาคจากธุรกิจเอกชน

ปีแรกๆ ของการดำเนินงานของมูลนิธิ สหภาพแรงงานมักนำเช็คเงินสดหรือสิ่งของมาบริจาคให้ตามกำลังศรัทธา เช่น “รองเท้า 431 คู่ จากคนงานทำรองเท้า เงินจำนวน 219,999.60 เปโซจากพนักงานประกันสังคม เงินจำนวน 22,899.20 เปโซจากคนงานโรงงานเนื้อวัว เงินจำนวน 337,500 เปโซจากคนงานโรงงานผลิตโซดา”³¹ ระยะเวลาหลังการบริจาคตามกำลังศรัทธากลายมาเป็นข้อตกลงอย่างเป็นทางการ เช่น ปี ค.ศ. 1950 มูลนิธิเจรจาตกลงกับสมาพันธ์แรงงานแห่งชาติขอให้สมาชิกทุกคนมอบเงินค่าแรงของวันแรงงาน (1 พฤษภาคม) และของวันที่ 17 ตุลาคม³² ให้

³⁰ Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)*, 72.

³¹ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón*, 120.

³² วันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 1945 เป็นวันที่เปรอนได้รับการปล่อยตัวหลังจาก

กับมูลนิธิ ภายหลังสหภาพแรงงานหลายแห่งออกมาแสดงความไม่พอใจและขอเงินคืน เอบิตาออกมาประกาศว่าจะคืนเงินกลับไปให้ ทำยที่สุดสหภาพแรงงานหลายแห่งที่จงรักภักดีกับเอบิตายืนยันว่าจะบริจาคให้กับมูลนิธิ ในปีเดียวกันนายจ้างหักเงินร้อยละ 2 ของโบนัสที่แรงงานได้รับในวันคริสต์มาสให้กับมูลนิธิปี ค.ศ. 1951 รัฐบาลประกาศขึ้นเงินเดือนร้อยละ 8 - 20 และขึ้นค่าครองชีพให้กับข้าราชการทั้งหมด

ถูกทหารจับกุมเป็นเวลา 5 วัน สาเหตุความขัดแย้งมาจากการที่ทหารไม่พอใจนโยบายประชานิยมของเปรอนและไม่ต้องการให้เปรอนปลุกระดมชนชั้นกรรมกรให้มีบทบาททางการเมือง วันที่ 9 ตุลาคมเปรอนถูกบีบให้ลาออกจากทุกตำแหน่ง ทหารอนุญาตให้เขากล่าวสุนทรพจน์อำลาพวกกรรมกรผ่านทางสถานีวิทยุกระจายเสียงของทางราชการ ตัวอย่างคำพูดบางส่วนของเปรอน “พวกเราจะชนะภายในหนึ่งปี หรืออาจจะสิบปี แต่พวกเราจะชนะ” “ไม่มีใครสามารถทำลายความหวังของกรรมกรได้ เพราะถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น อาร์เจนตินาจะเจอกับโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่” “ตอนนี้ข้าพเจ้าขอให้ทุกท่านอยู่ในความสงบ เพื่อให้พวกเราก้าวเดินต่อไปเพื่อไปสู่ชัยชนะ แต่หากถึงคราวจำเป็น ข้าพเจ้าอาจขอให้พวกท่านก่อสงคราม” ต่อมาทหารนำตัวเปรอนไปคุมขังไว้ที่เกาะมาร์ติน การ์เซีย (Martin Garcia) ซึ่งเป็นสถานที่ที่มักใช้คุมขังนักโทษการเมือง สถานการณ์ภายในประเทศตึงเครียด วันที่ 12 ตุลาคมรัฐบาลเผด็จการทหารจำเป็นต้องประกาศจัดการเลือกตั้งทั่วไป ช่วงต้นปี ค.ศ. 1946 สองวันต่อมาสมาพันธ์แรงงานแห่งชาตินัดหยุดงานทั่วประเทศ ในวันที่ 18 ตุลาคมเพื่อกดดันให้ทหารปล่อยตัวเปรอน กรรมกรจำนวนมากเริ่มเคลื่อนไหวและเดินทางมาชุมนุมที่จัตุรัสมาโย (Plaza de Mayo) ในใจกลางเมืองบัวโนสไอเรสในวันที่ 17 ตุลาคม ขณะเดียวกันเกิดการเดินขบวนประท้วงในอีกหลายเมือง ตอนค่ำของวันที่ 17 ตุลาคมฝ่ายทหารหวังเกรงว่าสถานการณ์จะลุกลามบานปลาย จึงยอมปล่อยตัวเปรอน

เหตุการณ์วันที่ 17 ตุลาคมแสดงให้เห็นถึงบทบาท พลัง และตัวตนทางการเมืองของชนชั้นกรรมกร ชนชั้นนำไม่สามารถกีดกันพวกเขาให้อยู่นอกวงการเมืองอีกต่อไป หลังจากที่ยอมชนะการเลือกตั้ง รัฐบาลออกกฎหมายกำหนดให้วันที่ 17 ตุลาคมเป็นวันหยุดราชการ เปรอนพยายามยึดเย็ดบิตเป็นความหมายของวันนี้ว่า ไม่ใช่เป็นวันสำคัญสำหรับกลุ่มผู้สนับสนุนเปรอนเพียงอย่างเดียว แต่เป็นวันสำคัญสำหรับประชาชนทุกคนในประเทศ

ข้าราชการถูกหักร้อยละ 1 ของเงินที่ได้รับเพิ่มเพื่อมอบให้กับมูลนิธิ นอกจากนี้ หากเอปิตามีบทบาทในการต่อรองขึ้นค่าแรง เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่กรรมกรจะมอบเงินส่วนหนึ่งจากค่าแรงที่ได้รับเพิ่มให้กับมูลนิธิของเธอ เช่น ปี ค.ศ. 1950 คนงานในโรงงานผลิตอุปกรณ์สำนักงานแห่งหนึ่งถูกหักร้อยละ 2 ของค่าแรงส่วนที่เพิ่มขึ้นในเดือนแรก ในปีเดียวกัน สมาชิกสหภาพแรงงานลูกจ้างแห่งหนึ่งถูกหักค่าแรงร้อยละ 50 ของค่าแรงส่วนที่เพิ่มขึ้นในเดือนพฤษภาคมและมิถุนายน³³ โดยหลักการแล้ว การบริจาคในส่วนของกรรมกรควรเป็นไปด้วยความสมัครใจ แต่ในความเป็นจริงการคัดค้านหรือปฏิเสธทำได้ยาก เนื่องจากนายจ้างจะหักเงินส่วนที่บริจาคออกจากค่าแรงเลย คนที่ไม่ต้องการบริจาคต้องกรอกแบบฟอร์มแจ้งกับนายจ้างและหัวหน้าสหภาพแรงงานว่าไม่ต้องการให้หักเงิน ขั้นตอนตอนนี้ทำให้กรรมกรอึดอัดใจ กลัวถูกเพ่งเล็ง จึงไม่กล้าปฏิเสธ

แหล่งเงินอีกแห่งที่มามีความสำคัญไม่แพ้สหภาพแรงงานก็คือเงินสนับสนุนจากรัฐบาลซึ่งมีหลายลักษณะ รัฐบาลและกระทรวงต่างๆ จัดสรรงบประมาณหรือให้ความช่วยเหลือโดยตรง เช่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 เป็นต้นมาทุกปีรัฐบาลมอบเงินให้กับมูลนิธิเพื่อใช้จัดการแข่งขันฟุตบอลเยาวชน กระทรวงสาธารณสุขจัดหาเจ้าหน้าที่ไปช่วยระหว่างการแข่งขันฟุตบอล รัฐบาลมอบอาคารราชการให้มูลนิธิไปใช้ประโยชน์ กระทรวงโยธาธิการให้ความช่วยเหลือด้านการวางผัง ออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง หน่วยงานราชการในระดับจังหวัดและเทศบาลเมือง

³³ “¿De dónde venía el dinero?” *Fundación de Investigaciones Históricas Eva Perón*, http://www.evita-peron.org/recursos_eva_peron.htm (accessed December 20, 2014).

บริจาคเงินหรือที่ดิน เป็นต้น³⁴ อีกลักษณะหนึ่งคือการออกกฎหมายเพื่อให้ผลประโยชน์กับมูลนิธิโดยตรง เช่น ปี ค.ศ. 1950 รัฐบาลมอบเงินร้อยละ 10 ของรายได้จากการจำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาลให้กับมูลนิธิ รัฐบาลออกกฎหมายขึ้นราคาบัตรผ่านประตูสนามม้าบัวโนสไอเรสร้อยละ 3 เพื่อมอบให้กับมูลนิธิ จังหวัดบัวโนสไอเรสออกกฎหมายเก็บภาษีร้อยละ 3 จากตัวแทงพนันม้าจากสนามม้าในจังหวัดเพื่อมอบให้กับมูลนิธิโดยเฉพาะ³⁵ ปี ค.ศ.1951 รัฐบาลมอบค่าธรรมเนียมที่เก็บจากบ่อนกาสิโนและค่าปรับจากการพนันผิดกฎหมายให้กับมูลนิธิ³⁶ นอกจากนี้ยังมีกรณีอื่นๆ ที่เลือกปฏิบัติเพื่อมูลนิธิโดยเฉพาะ เช่น กรณีมรดกของนางมาเรีย เซบัสเตียนี เด มินิเยซี (María Sebastiani de Miniaci) เธอระบุไว้ในพินัยกรรมว่าจะยกกองมรดก 1.2 ล้านเปโซให้กับองค์กรการกุศลใดก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและช่วยเหลือเด็กยากไร้ เปรอนตัดสินใจยกเงินจำนวนนี้ให้กับมูลนิธิเอบาเปรอน³⁷

แหล่งเงินทุนสำคัญแหล่งสุดท้ายคือการบริจาคจากธุรกิจเอกชน ซึ่งมีทั้งแบบขูดรีดและแบบตกลงกันเพื่อประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย มูลนิธิมักสั่งอาหาร เสื้อผ้า อุปกรณ์ก่อสร้าง หรือสินค้าประเภทอื่นจากร้านค้า

³⁴ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 149 - 150.

³⁵ สนามม้าบัวโนสไอเรส (Hipódromo de Buenos Aires) ตั้งอยู่ในเขตเมืองหลวง ปัจจุบันใช้ชื่อว่าสนามม้าปาเลร์โม (Hipódromo Argentino de Palermo) ขณะเดียวกันในจังหวัดบัวโนสไอเรสมีสนามม้าอยู่หลายแห่ง เช่น สนามม้าซานอิสิดร (San Isidro) สนามม้าลาปลาตา (La Plata)

³⁶ Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón* (1948-1955), 73 - 74.

³⁷ Ibid., 74.

ต่างๆ หลายครั้งมูลนิธิตั้งขึ้นเป็นลี้มชำระค่าสินค้า เจ้าของธุรกิจต้องเลือกระหว่างปล่อยเลยตามเลยหรือเสี่ยงเรียกเก็บเงิน กรณีของโรงงานลูกอมมูมู (Mu-Mu) และบริษัทผลิตยามาสโซเน (Massone) เป็นตัวอย่างการขูดรีดที่ถูกกล่าวถึงบ่อยที่สุด มูมูเป็นโรงงานผลิตลูกอมที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในอาร์เจนตินา มูลนิธิเอบาเปรอนสั่งลูกอมจำนวนมากจากโรงงานทันทีที่มูมูส่งใบวางบิลไปเก็บเงิน ผู้ตรวจสอบด้านสุขอนามัยเดินทางมาตรวจสอบโรงงาน หลังจากนั้นโรงงานถูกสั่งปิดเนื่องจากพบขนหนูลอยอยู่ในถังใส่คาราเมล สามปีต่อมามูมูได้รับอนุญาตให้เปิดทำงานอีกครั้งหลังจากบริจาคเงินให้กับมูลนิธิทุกสามเดือนจำนวนเงินบริจาคคิดเป็นร้อยละ 3 ของยอดขาย ในกรณีของบริษัทยามาสโซเน ปี ค.ศ. 1950 มูลนิธิขอความอนุเคราะห์ชั่วคราวจากบริษัทฯ แต่บริษัทฯ บอกปฏิเสธ หลังจากนั้นบริษัทถูกตัดไฟ ตามมาด้วยถูกตรวจสอบด้านสุขอนามัย บริษัทถูกสั่งปิดเนื่องจากพบผลิตภัณฑ์เน่าเสีย³⁸ อย่างไรก็ตาม มีบางกรณีที่บริษัททำร้านไม่กล้าวางบิล แต่มูลนิธิติดต่อกลับมาให้เรียกเก็บเงิน

บางครั้งเจ้าของธุรกิจเต็มใจบริจาคให้กับมูลนิธิ เพราะเงินบริจาคเป็นอีกรูปแบบหนึ่งในการจ่ายภาษี แต่เป็นการเสียภาษีในอัตราที่ตกลงกันได้ ปี ค.ศ. 1948 พนักงานขายตัวภาพยนตร์คนหนึ่งกล่าวหาเจ้าของโรงภาพยนตร์ว่าเลี่ยงภาษี เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งแนะนำเจ้าของโรงภาพยนตร์ให้บริจาคเงินให้กับมูลนิธิเอบาเปรอนเพื่อไม่ให้เกิดการตรวจสอบภาษีย้อนหลัง เขาจึงบริจาคเงินเป็นจำนวน 5 ล้านเปโซให้กับมูลนิธิ แต่เขายังคงกังวลถึงความยุ่งยากที่อาจตามมาในอนาคต เขาจึงทำข้อตกลงกับมูลนิธิว่าโรงภาพยนตร์จะมอบรายได้ส่วนหนึ่งจากการจำหน่ายตัวภาพยนตร์ให้

³⁸ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón*, 118 - 119.

กับมูลนิธิ ข้อตกลงกำหนดไว้ว่าโรงภาพยนตร์จะขึ้นราคาตั๋วเข้าชม 10 เซนต์ (ตั๋วราคา 80 เซนต์ + 10 เซนต์) จากเงิน 10 เซนต์นี้ ร้อยละ 50 จะมอบให้กับมูลนิธิเอบาเปรอน ร้อยละ 40 จะใช้ในการพัฒนาการสร้างภาพยนตร์ และอีกร้อยละ 10 จะใช้สำหรับงานช่วยเหลือสังคมของสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์ ข้อตกลงนี้มีระยะเวลา 2 ปี ต่อมาในปี ค.ศ. 1950 มีการทำข้อตกลงใหม่ โดยระบุว่าจะขึ้นราคาตั๋ว เป็น 20 เซนต์ (80 เซนต์ + 20 เซนต์) มูลนิธิเอบาเปรอนยังได้ส่วนแบ่งร้อยละ 50 เหมือนเดิม (แต่ได้เงินมากขึ้น) สองปีต่อมา มีการปรับข้อตกลงอีกครั้ง โดยจะขึ้นราคาตั๋วเป็น 40 เซนต์ (80 เซนต์ + 40 เซนต์) มูลนิธิได้ส่วนแบ่งเพิ่มเป็นร้อยละ 59 จากข้อมูลปี ค.ศ. 1953 มูลนิธิได้รับเงินบริจาคจากโรงภาพยนตร์เป็นเงิน 31.4 ล้านเปโซ³⁹ จะเห็นได้ว่าเจ้าของโรงภาพยนตร์ยินดีบริจาคเงินเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ขณะเดียวกันมูลนิธิเอบาเปรอนอยู่ในสถานะที่ได้เปรียบกว่า ได้รับส่วนแบ่งเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่ต่ออายุข้อตกลง

นอกเหนือจากรายได้หลักทั้งสามช่องทางแล้ว มูลนิธิยังมีรายได้จากการค้าขายสินค้านำเข้า กล่าวคือ สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศเป็นหน่วยงานที่ดำเนินการนำเข้าสินค้ามาให้มูลนิธิ มูลนิธิเสียภาษีนำเข้าน้อยมากหรือไม่ต้องจ่ายเลยด้วยซ้ำ สินค้าจึงมีราคาต่ำกว่าท้องตลาดมาก มูลนิธินำสินค้าไปขายต่อในร้านค้าขายปลีกของมูลนิธิ โดยไม่มีห้างร้านใดสู้ราคาได้ สินค้าชนิดหนึ่งที่ใช้วิธีนี้คือ ใบชา ปี ค.ศ. 1952 มูลนิธินำเข้าใบชาจำนวน 1.3 ล้านกิโลกรัม คิดเป็นเงินกว่า 10 ล้านเปโซ ใบชามีต้นทุนอยู่ที่กิโลกรัมละ 12.90 เปโซ มูลนิธิต้องการ

³⁹ Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948 - 1955)*, 77 - 78.

ใบชาประมาณ 260,000 กิโลกรัมเพื่อใช้ในบ้านพักต่างๆ มูลนิธินำใบชาที่เหลืออีก 1 ล้านกว่ากิโลกรัมไปขายที่ราคา กิโลกรัมละ 55.50 เปโซ เท่ากับว่ามูลนิธิได้กำไรประมาณ 44 ล้านเปโซ⁴⁰

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ามูลนิธิเอบาเปรอนมีลักษณะองค์กรการกุศล ไม่ได้แตกต่างอะไรจากสมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสมากนัก รัฐสนับสนุนทั้งสองหน่วยงานเพื่อทดแทนระบบสวัสดิการสังคมที่ไม่สามารถพัฒนาขึ้นมาได้อย่างครอบคลุมเต็มรูปแบบ ทั้งสองหน่วยงานไม่ได้ให้ความช่วยเหลือกับประชาชนทุกคน แต่เป็นการเลือกปฏิบัติเฉพาะกลุ่ม อีกทั้งยังมีลักษณะเป็นเหมือนองค์กรการกุศลส่วนบุคคลที่ ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาล แต่มีอิสระในการทำงาน รัฐไม่สามารถควบคุมได้ นอกจากนี้การบริหารงานของทั้งสองที่ยังขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้บริหาร อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างอยู่ตรงที่มูลนิธิเอบาเปรอนเป็นมากกว่าหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือทางสังคม มูลนิธิใช้ความรู้สึกซาบซึ้งขอบคุณเพื่อสร้างเป็นความภักดีต่อเปรอนและเอบิตา

⁴⁰ Ibid., 91.

5. มุลนิธิเอบาเปรอน เพื่อประชาชน

“ฉันยินดีจะเป็นเอบิตามากกว่าเป็นภริยา
ประธานาธิบดี ถ้าเอบิตาคนนี้สามารถบรรเทาความเจ็บ
ปวดในประเทศชาติของฉันได้ ฉันยินดีจะเป็นเพื่อนกับ
แรงงานที่ยากจนมากกว่าเป็นภริยาประธานาธิบดี ฉัน
ต้องการเป็นดวงประทีปแห่งความหวังสำหรับพวกเขา ฉัน
ทำงาน ดันรน ต่อสู้เพื่อพวกเขา”⁴¹ “เปรอนเคยบอกฉันว่า
สิ่งที่ฉันทำเพื่อผู้ยากไร้คือความเป็นธรรมในสังคม ... ถูก
ต้อง สิ่งที่ฉันทำไม่ใช่การทำบุญ ไม่ใช่การบริจาคทาน
ไม่ใช่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่ใช่การกุศล ไม่ใช่
การช่วยเหลือสังคมด้วยซ้ำ แม้ว่าฉันใช้คำๆ นี้เพราะเป็น
คำที่มีความหมายใกล้เคียงที่สุด สำหรับฉันแล้ว มันคือ
ความเป็นธรรมในสังคม สิ่งที่ทำให้ฉันโกรธมากก็คือพวก
เขาบอกว่างานของฉันอยู่ในจำพวกการบริจาคทานหรือ
การกุศล”⁴²

ไม่ว่าจะถูกมองว่าเป็นอะไรหรือมีที่มาอย่างไร เราต้องยอมรับว่า
มุลนิธิเอบาเปรอนเป็นหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือสังคมแก่ผู้ยากไร้
ได้ดีที่สุดในขณะนั้น เอบิตาเปิดหลายช่องทางให้ประชาชนเข้ามาร้องขอ

⁴¹ Anahi Ballent, “Unforgettable Kitsch,” in *The New Cultural History of Peronism: Power and Identity in Mid-Twentieth-Century Argentina* eds. Matthew B. Karush and Oscar Chamosa (Durham: Duke University Press, 2010), 158 - 159.

⁴² Eva Perón, *La razón de mi vida* (edición digital), 133.

ความช่วยเหลือ คนยากจนสามารถเขียนจดหมายถึงเอพิตาโดยตรง เธอได้รับจดหมายจำนวนมหาศาลจากทั่วทุกสารทิศ กลางปี ค.ศ. 1948 เธอได้รับจดหมายประมาณวันละ 12,000 ฉบับ⁴³ ผู้เขียนจดหมายมักแสดงตัวตนว่าสนับสนุนกลุ่มเปรอน ซึ่งอาจมาจากความนิยมชมชอบในตัวเปรอนและเอพิตาจริงๆ หรือต้องการเอาใจเอพิตาก็คงเป็นได้ โดลอร์ส การ์เซีย (Dolores García) เขียนจดหมายถึงเอพิตาลงวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1951 เนื้อความตอนหนึ่งมีว่า “ฉันรู้สึกได้ว่าความเอื้อเฟื้อของคุณปกป้องคุ้มครองฉันไว้ ฉันรู้ว่าจิตใจที่สูงส่งของคุณมุ่งทำสิ่งดีๆ ให้กับพวกเราคนยากจนที่สนับสนุนเปรอนอย่างจริงจัง” ตูลียา เกาเต (Tulia Gaute) ลงท้ายจดหมายว่า “ขอแสดงความนับถือจากกรรมกรชาวอาร์เจนตินาผู้สนับสนุนเปรอน” เอดูอาร์โด เชอโซ (Eduardo Chesaux) บรรยายตัวเองไว้ในจดหมายว่าเป็น “ทหารของนายพลเปรอนเพื่อพิทักษ์ความเป็นธรรมในสังคม พิทักษ์ประเทศชาติและประชาชน⁴⁴

อีกวิธีการหนึ่งคือติดต่อกับคณะทำงานที่เอพิตาตั้งขึ้นซึ่งมีชื่อว่า “เซลล์” (Minimal Cells / Células Mínimas) แต่ละกลุ่มหรือเซลล์จะประกอบไปด้วยนักสังคมสงเคราะห์ 4 คน เลขา 1 คน และหัวหน้ากลุ่มอีก 1 คน เซลล์เดินทางไปสำรวจ เก็บข้อมูล สำรวจความต้องการของประชาชน ประชาชนสามารถขอความช่วยเหลือโดยบอกผ่านเซลล์ได้ วิธีการสุดท้ายคือการขอเข้าพบเอพิตาโดยตรง เธอจัดตารางเวลาทำงาน

⁴³ Nicholas Fraser and Marysa Navarro, *Evita: The Real Lives of Eva Perón*, 117.

⁴⁴ Eduardo Elena, *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption* (Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press, 2011), 145 - 147.

ช่วงบ่ายให้คนยากจนมีโอกาสดำเนินเข้าพบและขอความช่วยเหลือโดยตรง เปรอนจัดห้องทำงานให้กับภริยาของเขาในกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ประชาชนที่ยากเข้าพบต้องเขียนจดหมายแจ้งความจำนงค์ หลังจากนั้นทางฝ่ายเอพิตาจะจัดตารางนัดหมายแล้วส่งบัตรเชิญระบุวันเวลาและสถานที่เข้าพบ บางคนบอกว่าเอพิตาไม่มีความจำเป็นต้องทำงานลักษณะนี้ เพราะเสียเวลาโดยใช้เหตุ กลุ่มเซลล์สามารถประสานงานแทนเอพิตาได้ แต่การสัมผัสกับผู้คนที่โดยตรงมีผลดีคือคนเหล่านี้รู้สึกว่าการบริการประธาธิบดีห่วยและจริงใจที่ช่วยเหลือพวกเขาบ่อยครั้งที่เอพิตาให้มากกว่าที่พวกเขาร้องขอ นอกจากนี้เธอมักเตรียมธนบัตรใบละ 50 เปโซไว้ในห้องทำงาน เอาไว้แจกผู้ที่มาเข้าพบ หลายคนมองว่าเป็นการสิ้นเปลืองโดยใช้เหตุ แต่บางครั้งคนยากจนก็ไม่มีค่ารถกลับบ้าน

ภารกิจของมูลนิธิแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่คือ งานบริการสังคม งานด้านสาธารณสุข และงานด้านการศึกษาและกีฬา ในส่วนของงานบริการสังคม ปี ค.ศ. 1948 มูลนิธิก่อตั้ง “บ้านพักระหว่างทาง” (Halfway Home / Hogar de Tránsito) จำนวน 3 หลังในเมืองบัวโนสไอเรส เพื่อเป็นที่พักชั่วคราวของแม่เลี้ยงเดี่ยวหรือผู้หญิงที่เดินทางมาจากต่างจังหวัดเพื่อเข้ามางานทำในบัวโนสไอเรส เอพิตาต้องการให้ผู้หญิงเหล่านี้ได้มีที่พักพิงระหว่างคิดและหาทางออกให้กับชีวิต เจ้าหน้าที่ในบ้านช่วยประสานงานหางานและที่พักถาวรให้สตรีและเด็กได้รับแจกเสื้อผ้าใหม่และสามารถนำกลับไปใช้ได้หลังจากย้ายออกจากบ้านพักไปแล้ว ในระยะหลังนอกเหนือจากสองกรณีข้างต้นแล้ว บ้านพักระหว่างทางเปิดให้บริการกับครอบครัวยากจนที่มีลูกหลายคน เด็กพิการ คนชรา ผู้ป่วยโรคเรื้อรัง และคนว่างงาน บ้านพักระหว่างทางตั้ง

อยู่บนอาคารขนาดใหญ่ ภายในตกแต่งอย่างหรูหรา พื้นปูหินอ่อน ปูด้วยพรมเปอร์เซีย เครื่องเรือนเป็นสไตล์พระเจ้าหลุยส์ที่ 16 มีเตียงและที่นอนอย่างดี จนถึงปี ค.ศ. 1954 ผู้มาใช้บริการบ้านทั้งสามหลังรวม 2,280 คน แต่ละคนพักอาศัยในบ้านพักระหว่างทางโดยเฉลี่ยประมาณ 25 วัน⁴⁵

มูลนิธิสร้าง “บ้านพักคนชราพันเอกเปรอน” ที่เมืองบูร์ซาโก (Burzaco) ในจังหวัดบัวโนสไอเรสในปี ค.ศ. 1948 เพื่อเป็นที่พักที่สะอาดสบาย ถูกสุขลักษณะสำหรับคนชราที่ยากจนหรือไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ บ้านพักคนชราตั้งอยู่บนพื้นที่ประมาณ 200 ไร่ ประกอบด้วยห้องกินข้าวขนาดใหญ่ ห้องประชุมขนาดใหญ่ซึ่งจุได้ประมาณ 200 คนและมีเครื่องฉายภาพยนตร์ 35 มม. ห้องสมุด ห้องซักรีด และห้องสวดมนต์ ทุกวันอาทิตย์มูลนิธิมักเชิญบาทหลวงมาประกอบพิธีมิสซา ห้องพักของคนชราเป็นห้องรวม 4 เตียง แต่ละห้องมีห้องน้ำและห้องนั่งเล่นขนาดเล็ก บ้านพักแห่งนี้รองรับผู้เข้าพักได้ 200 คน อย่างไรก็ตามก็ติดตั้งแต่เปิดให้บริการจนถึงปี ค.ศ. 1954 มีคนชราเข้าพักอาศัยเพียง 138 คนเท่านั้น⁴⁶

ปี ค.ศ. 1950 มูลนิธิสร้างบ้านพักอีกประเภทหนึ่งชื่อว่า “บ้านพักสำหรับลูกจ้างสตรีนายพลซานมาร์ติน” (Home for Women Employees “General San Martín” /Hogar de la Empleada “General San

⁴⁵ Eduardo Elena, *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption*, 137; Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)*, 51 - 52.

⁴⁶ Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948 - 1955)*, 53 - 54.

Martin) บริเวณใจกลางเมืองบัวโนสไอเรสสำหรับหญิงโสเภณีที่มีรายได้น้อยกว่า 500 เปโซต่อเดือนและไม่มีครอบครัวอาศัยอยู่ในบัวโนสไอเรส ผู้ที่เข้ามาพักอาศัยต้องจ่ายค่าเช่าห้องห้องชุด 3 ห้องนอนคิดค่าเช่า 250 เปโซต่อคนต่อเดือน ห้องชุด 2 ห้องนอนหรือห้องชุดสำหรับอยู่คนเดียวคิดค่าเช่า 300 เปโซต่อคนต่อเดือน ราคานี้รวมอาหาร 3 มื้อ หากลองเปรียบเทียบค่าเช่าที่มูลนิธิคิดกับเงินเดือนของผู้ที่มีรายได้น้อยในสมัยนั้นอาจทำให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น ปี ค.ศ. 1951 พนักงานขับรถของมูลนิธิซึ่งเป็นพนักงานระดับล่างได้รับเงินเดือน 600 เปโซ ดังนั้นค่าที่พักและอาหารที่จ่ายให้กับมูลนิธิถือว่าราคาย่อมเยาเลยทีเดียว ตัวอาคารที่ใช้ทำเป็นบ้านพักมีทั้งหมด 11 ชั้น ใช้เป็นห้องนอน 9 ชั้น สามารถรองรับผู้เช่าได้ 500 คน ภายในมีห้องสมุด ห้องฟังเพลง ห้องเย็บผ้า ห้องพยาบาลคอยให้บริการ นอกจากนี้ยังมีร้านอาหาร 2 ร้านเปิดให้บริการสำหรับคนทั่วไป ร้านหนึ่งขายอาหารราคาประหยัด อีกร้านมีราคาสูงกว่าและอาหารมีคุณภาพดีกว่า ปี ค.ศ. 1954 มีลูกค้ามาใช้บริการร้านอาหาร 463,037 คน จากจำนวนนี้ 345,019 คนมาใช้บริการร้านอาหารราคาประหยัด ภายในอาคารตกแต่งอย่างสวยงาม มีทั้งเปียโน โคมไฟระย้าทำจากคริสตัลแจกันหรรษาเอปิตามักนำของขวัญราคาแพงที่ได้รับมาเมื่อครั้งไปเยือนยุโรปมาตกแต่งอาคาร นอกจากนี้ ยังมีเครื่องปรับอากาศ โทรทัศน์ วิทยุ และเครื่องเล่นแผ่นเสียงซึ่งถือว่าเป็นของหรรษาในสมัยนั้น เอปิตาต้องการสื่อให้เห็นว่าความเป็นอยู่ที่ดีถ้วนหน้าไม่ได้หมายรวมแค่ความต้องการขั้นพื้นฐานแต่รวมถึงความสะดวกสบายในชีวิตด้วย ผู้มีอันจะกินไม่ใช่กลุ่มที่ผูกขาดความสะดวกสบายนี้ไว้แต่เพียงผู้เดียวอีกต่อไป คนยากจนสมควรได้รับการปฏิบัติในระดับเดียวกับคนมั่งมี มูลนิธิทำหน้าที่กระจายความหรรษาและสิ่งอำนวยความสะดวก

ต่างๆ รวมทั้งกระจายโอกาสเพื่อก่อให้เกิดความเท่าเทียมในสังคม⁴⁷

นอกจากการให้บริการที่พิกอาศัยประเภทต่างๆ แล้ว ปี ค.ศ. 1950 มุลินิเปิดร้านค้าขายปลีกเพื่อจำหน่ายอาหารพื้นฐาน เช่น นม ขนมอบ และเนื้อ อาหารนำเข้าจากต่างประเทศ และของใช้ที่จำเป็น ภายในบ้านที่มีคุณภาพดีและมีราคาถูกกว่าท้องตลาด ทั้งนี้เพื่อช่วย บรรเทาปัญหาเศรษฐกิจและภาวะเงินเฟ้อ และเพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้ เห็นว่าประชาชนทุกคนไม่ว่ายากดีมีจนสามารถซื้ออาหารคุณภาพดี มาบริโภคได้เอปิตาอ้างว่าร้านค้าของมุลินิทำหน้าที่นำสินค้าส่งตรงถึง มือผู้บริโภคโดยไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง

เอปิตากล่าวว่าเธออยากให้

“ร้านค้าขายปลีกของมุลินิตอบสนองความต้องการ การของแม่บ้าน และต้องการขายสินค้าในราคาทางการ มุลินิไม่ได้ต้องการแข่งขันอย่างไม่ยุติธรรมกับร้านค้าอื่นๆ แต่มุลินิก็ไม่ได้ต้องการให้ใครโดนโกงราคาเช่นกัน”⁴⁸ มุลินิ จัดหาพนักงานภายในร้านคอยให้ความรู้เรื่องโภชนาการ และการเลือกสินค้ากับลูกค้า นอกจากนี้ภาพของเปรอน และเอปิตาปรากฏให้เห็นชัดเจนบนผนังด้านในร้าน บน แผ่นป้ายโฆษณาหน้าร้าน รวมถึงลงโฆษณาใน

⁴⁷ Eduardo Elena, *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption*, 138; Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)*, 52-53, 137, 141.

⁴⁸ Eduardo Elena, *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption*, 178.

บ้านพักสำหรับลูกจ้างสตรีนายพลซานมาริติน

ที่มา: Elena, Eduardo. *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption* (Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press, 2011) 139.

ร้านค้าขายปลีก

ที่มา: Elena, Eduardo. *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption* (Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press, 2011) 180.

หนังสือพิมพ์ คำโปรยที่ใช้โฆษณาร้านที่เห็นอยู่ทั่วไปคือ “นายพลเปรอนมอบความเป็นธรรม ไม่ใช่การกุศล” หรือ “ราคาที่เป็นธรรมและความเป็นธรรมในสังคม” สิ่งเหล่านี้ แสดงให้เห็นชัดเจนว่าร้านค้าขายปลีกเป็นพื้นที่ของกลุ่ม เปรอน จนถึงปี ค.ศ. 1954 มูลนิธิมีร้านค้าขายปลีกจำนวน 208 ร้าน จากจำนวนนี้ 182 ร้านอยู่ในบัวโนสไอเรส⁴⁹

ในด้านสาธารณสุขมูลนิธิสร้างสถานพยาบาลขนาดเล็กหลาย แห่งกระจายอยู่ตามเมืองต่างๆ ทั่วประเทศ ปี ค.ศ. 1951 โพลีคลินิก “ประธานาธิบดีเปรอน” ในจังหวัดบัวโนสไอเรสเปิดให้บริการเป็นแห่ง แรก สามารถรองรับคนไข้ในได้ 454 เตียง หลังจากนั้นมูลนิธิเปิดโพลี คลินิกขนาดเล็กอีก 30-40 แห่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ สถานพยาบาลที่ สำคัญที่สุดคือโพลีคลินิก “เอบา เปรอน” ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่มีเครื่อง มือทันสมัยที่สุดในอาร์เจนตินาและเป็นหนึ่งในโรงพยาบาลที่ดีที่สุดใน ลาตินอเมริกาขณะนั้น เปิดให้บริการเมื่อวันที่ 22 เมษายน ค.ศ. 1954 โรงพยาบาลสร้างบนพื้นที่เกือบ 20 ไร่และใช้งบประมาณการก่อสร้าง 60 ล้านเปโซ ภายในโรงพยาบาลประกอบไปด้วยห้องตรวจผู้ป่วยนอก ห้องผ่าตัด ห้องฉุกเฉิน ห้องฉายรังสี คลินิกแผนกหัวใจ โสต ศอ นาสิก จักษุ ต่อมไร้ท่อ พยาธิวิทยา สูตินารีเวช กุมารเวช ศัลยกรรม รวมถึง คลินิกทันตกรรมด้วย โรงพยาบาลรองรับผู้ป่วยในได้ 550 เตียง⁵⁰ นอกจากนี้มูลนิธิคอยจัดหาอุปกรณ์ทางการแพทย์ให้กับประชาชนโดย ไม่คิดค่าไ้ ปี ค.ศ. 1949 มูลนิธินำเข้าฟิล์มเอ็กซเรย์มากกว่า 30,000

⁴⁹ Ibid., 178.

⁵⁰ Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)*, 69 - 70.

แผ่นเพื่อจำหน่ายในราคาทุนให้กับประชาชน ในสมัยนั้นฟิล์มเอ็กซ์เรย์ เป็นของหายากและมีราคาแพงมาก ผู้ป่วยที่ต้องการซื้อฟิล์มสามารถ นำใบสั่งของแพทย์ไปติดต่อได้ที่กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เอบิตาเป็นผู้มอบฟิล์มด้วยตัวเอง

นอกเหนือจากการสร้างสถานพยาบาล มูลนิธิก่อตั้งวิทยาลัย พยาบาล “7 พฤษภาคม” (เป็นวันเกิดของเอบิตา) ในปี ค.ศ. 1948 เพื่อ ฝึกพยาบาลวิชาชีพ ในขณะที่วิทยาลัยฝึกหัดพยาบาลถูกโอนย้ายจาก สมาคมการกุศลแห่งเมืองบัวโนสไอเรสมายู่ในสังกัดรัฐ แต่พยาบาลที่ มีอยู่ไม่มีคุณภาพ ไม่มีความรู้ทางด้านกระบวนการทางแพทย์ ปฏิบัติ หน้าที่ไม่ต่างอะไรกับคนรับใช้ เอบิตาตั้งวิทยาลัยมาอยู่ในความดูแลของ มูลนิธิ ปรับปรุงหลักสูตรให้มีระยะเวลาการศึกษา 4 ปี สองปีแรกจะเน้น การเรียนภาคทฤษฎี นักศึกษาต้องเรียนรายวิชาสุขอนามัย ระบาดวิทยา การป้องกันโรค กายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยา พยาธิวิทยาทั่วไป การ ปฐมพยาบาลและการรักษาในเบื้องต้น การพยาบาลอายุรศาสตร์ การ พยาบาลศัลยกรรมและห้องผ่าตัด การพยาบาลกุมารเวชศาสตร์ ฯลฯ สองปีหลังเน้นภาคปฏิบัติในโรงพยาบาลของมูลนิธิ นักศึกษาที่สมัคร เข้าเรียนต้องมีอายุระหว่าง 18-34 ปี นักศึกษาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใน การเรียน มูลนิธิจะรับผิดชอบทั้งหมด เอบิตาต้องการให้วิทยาลัยผลิต พยาบาลที่ได้มาตรฐาน และต้องการให้พยาบาลเหล่านี้เป็นผู้ช่วยของ เธอในการปฏิบัติการกิจของมูลนิธิเอบาเปรอน

ในด้านการศึกษามูลนิธิสร้างสถานศึกษาและศูนย์ส่งเสริมการ เรียนรู้หลายรูปแบบ มูลนิธิสร้างโรงเรียนกินนอนสำหรับเด็กยากจนใน พื้นที่ห่างไกลความเจริญ โรงเรียนรับเด็กอายุระหว่าง 4-10 ปี โดยแบ่ง เป็น 2 ประเภทคือเด็กกินนอนและเด็กไปกลับ ตอนกลางวันเด็กๆ ไป

เรียนหนังสือในโรงเรียนรัฐบาลตามปกติ เมื่อเลิกเรียนแล้วเด็กจะไปเรียนพิเศษเพิ่มเติมที่โรงเรียนกินนอนของมูลนิธิตั้งที่หลังจากนั้นบางส่วนกลับบ้านของตน บางส่วนอาศัยอยู่ในโรงเรียน โรงเรียนกินนอนมีหน้าที่สอนพิเศษเสริมความรู้จากในห้องเรียน รวมถึงให้ความรู้ทางด้านศีลธรรม ศาสนา และอุดมการณ์ทางการเมือง นอกจากนี้โรงเรียนกินนอนยังแจกเสื้อผ้า รองเท้า หนังสือเรียน และเครื่องเขียน ผู้ปกครองที่ต้องการให้บุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนกินนอนของสมาคมต้องเขียนจดหมายถึงเอปิตาโดยตรง เธอจะพิจารณาเป็นรายๆ ไปตามลำดับความจำเป็น เช่น เด็กถูกทอดทิ้ง เด็กกำพร้า ครอบครัวยากจน บิดามารดาป่วยหรือสูงอายุจึงไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้ บิดามารดาแยกทางกัน เป็นต้น หลังจากลงทะเบียนแรกเข้าแล้ว เด็กจะได้รับการตรวจสุขภาพ หลังจากนั้นหากเจ็บป่วย โรงเรียนมีแพทย์ พยาบาล ทันตแพทย์คอยดูแล ปี ค.ศ. 1954 มูลนิธิบริหารโรงเรียนกินนอน 15 แห่ง มีนักเรียนทั้งหมด 8,516 คน⁵¹

ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้สำหรับเด็กและเยาวชนมีอยู่ด้วยกัน 2 แห่งคือ เมืองจำลองสำหรับเด็ก (Children's City / Ciudad Infantil) และโรงเรียนเสริมความรู้สำหรับนักเรียน (Student City / Ciudad Estudiantil) ทั้งสองแห่งอยู่ในย่านคนรวยในบัวโนสไอเรส เมืองจำลองสำหรับเด็กเปิดให้บริการในปี ค.ศ. 1949 วัตถุประสงค์หลักคือต้องการให้เป็นที่พักพิงสำหรับเด็กเล็กที่บิดามารดาไม่สามารถเลี้ยงดูได้หรือต้องการฝากเลี้ยงเด็กทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เมืองจำลองพิจารณารับทั้งเด็กกินนอนและเด็กไปกลับที่มีอายุระหว่าง 2-7 ปี ภายในมีที่พัก

⁵¹ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 155 - 156.

สำหรับเด็ก 110 เตียง มีโรงอาหารสำหรับเด็ก 450 คน นอกจากนี้ยังมีสถานที่ต่างๆ ขนาดจำลองสำหรับเด็ก เช่น โบสถ์ สถานีบริการน้ำมัน ธนาคาร ร้านขายยา ร้านค้า สถานีตำรวจประชานิยม สระว่ายน้ำ ตลาด ศาลว่าการเมืองซึ่งประดับไปด้วยภาพของเปรอนและเอบิตา เด็กๆ สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทั้งเล่นเกมส์ ร่วมกิจกรรมนันทนาการ ชมละครหรือภาพยนตร์ และที่ขาดไม่ได้เลยคือการให้ความรู้เกี่ยวกับการเมืองตามแนวคิดของเปรอนการพิจารณาไปสมัครในการเข้าพักอาศัยจะให้สิทธิกับเด็กยากจนหรือเด็กที่มีปัญหาทางครอบครัวก่อน เด็กเหล่านี้จะได้รับแจกเสื้อผ้าและให้การศึกษาเบื้องต้นเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนรัฐบาลต่อไปในอนาคต⁵²

โรงเรียนเสริมความรู้สำหรับนักเรียนมีลักษณะคล้ายกับโรงเรียนกินนอนที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เปิดให้บริการในปี ค.ศ. 1951 เพื่อใช้เป็นที่พักสำหรับเด็กนักเรียนที่ยากจนและจัดการเรียนการสอนเสริมให้กับทั้งนักเรียนประจำและนักเรียนไปกลับภายในประกอบไปด้วยห้องพัก ห้องนั่งเล่น ห้องอ่านหนังสือ ห้องสมุด ห้องซักผ้า ห้องออกกำลังกาย เด็กนักเรียนที่พักอาศัยอยู่ที่นี่ยังคงเรียนหนังสือในโรงเรียนของรัฐบาลในขณะเดียวกันมูลนิธิจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมในเรื่องประวัติศาสตร์ จิตสำนึกต่อสังคมและความเป็นธรรมในสังคมตามแนวความคิดของเปรอน นอกจากนี้ยังมีสำนักวิชาต่างๆ ให้นักเรียนสามารถเลือกศึกษาตามความสนใจ แน่นอนว่าสำนักวิชาหนึ่งที่ขาดไปไม่ได้คือสำนักวิชาการเมืองซึ่งให้ความรู้เรื่องลัทธิเปรอน เด็กนักเรียนที่ต้องการ

⁵² Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 156; Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948 - 1955)*, 60 - 61.

เข้ามาพักอาศัยที่นี่ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ มีอายุ 12 ปีขึ้นไป มีฐานะยากจน ครอบครัวไม่สามารถส่งเสียค่าเล่าเรียนได้ อาศัยอยู่ต่างจังหวัด และนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก เด็กที่ต้องการเข้ามาอยู่ประจำต้องผ่านการคัดเลือกรอบแรกจากจังหวัดของตนก่อน จากนั้นจะต้องเข้ามาอยู่ในโรงเรียนเสริมความรู้เป็นเวลา 1 สัปดาห์เพื่อทดสอบรอบสุดท้าย สำหรับเด็กนักเรียนประเภทไปกลับ มุลินีริคัดเลือกจากเด็กในเมืองหลวงและในจังหวัดบัวโนสไอเรส เด็กทั้งสองประเภทสามารถเข้าศึกษาที่โรงเรียนเป็นเวลา 1 ปี หลังจากนั้นถ้ามีความรู้และความประพฤติผ่านเกณฑ์ จะได้รับการพิจารณาให้อยู่ต่อ⁵³

กิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การแข่งขันฟุตบอลเอวิตา (Evita Championships / Campeonatos Evita / CE) ปี ค.ศ. 1948 มุลินีริโอบาเปรอนจัดการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนเป็นครั้งแรกที่เมืองบัวโนสไอเรส มีเด็กจากเมืองบัวโนสไอเรสจำนวน 11,483 คน และจากจังหวัดบัวโนสไอเรส 3,722 คนเข้าร่วม ปีต่อๆ มาการแข่งขันขยายวงออกไปให้เยาวชนทั่วประเทศสามารถเข้าร่วมได้ ปี ค.ศ. 1950 มีเด็ก ๆ กว่า 1 แสนคนเข้าร่วม การแข่งขันเริ่มต้นในระดับจังหวัด เยาวชนในแต่ละเขตสามารถรวมตัวกันก่อนตั้งทีมฟุตบอล มุลินีริจะส่งอุปกรณ์กีฬาไม่ว่าจะเป็นเสื้อบอล กางเกงขาสั้น รองเท้าเตะบอล ถุงเท้า และลูกบอล ของทุกชิ้นมีชื่อเอวิตาหรือชื่อของมุลินีริปรากฏอยู่ ระหว่างการแข่งขันรอบคัดเลือกระดับจังหวัด มุลินีริจัดส่งรถตรวจสุขภาพเคลื่อนที่เพื่อตรวจสุขภาพเด็กที่เข้าร่วมการแข่งขัน เจ้าหน้าที่ประจำ

⁵³ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 156-157; Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948 - 1955)*, 61.

มูลนิธิมาพูดคุยกับเด็กเพื่อสอบถามเรื่องครอบครัวและการเรียน ถ้าพบว่าเด็กมีปัญหา มูลนิธิจะเข้าไปให้ความช่วยเหลือ การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศจัดขึ้นที่บัวโนสไอเรส มูลนิธิรับผิดชอบดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทางทั้งหมดของผู้เข้าแข่งขันทั้ง 24 ทีมในวันแข่งรอบชิงชนะเลิศหลังจากเปิดเพลงชาติ จะมีการเปิดเพลงมาร์ชประจำการแข่งขัน เนื้อร้องบางท่อนมีใจความว่า “สโมสรของพวกเราเป็นหนี้บุญคุณเอพิตา พวกเราขอเก็บความซาบซึ้งใจนี้ไว้ พวกเราจะบรรลุจุดหมาย พวกเราจะบรรลุภารกิจเพื่อวันฟ้าใหม่อาร์เจนตินาของเปรอนและเอพิตา” หลังจากนั้นเอพิตาลงไปในสนามเพื่อตะเปิดการแข่งขัน ทีมที่ชนะเลิศได้รับรางวัลเป็นที่ดิน เงินสด และอุปกรณ์กีฬาเพื่อนำกลับไปสร้างสโมสรฟุตบอลประจำชุมชนตนเอง

ประธานาธิบดีเปรอนและเอพิตาให้ความสำคัญกับกิจกรรมนี้มาก ทั้งสองคนเข้าชมการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ ปี ค.ศ. 1950 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการถึงกับประกาศเลื่อนการสอนในโรงเรียนมัธยมเพื่อไม่ให้รบกวนการแข่งขัน รัฐบาลไม่ได้ให้ความสำคัญอย่างเต็มที่ แต่ยังให้ความช่วยเหลือด้านอื่นๆ ด้วย รัฐสภาอนุมัติงบประมาณสนับสนุนกิจกรรม มูลนิธิได้รับเงินสนับสนุนจำนวน 950,000 เปโซในปี ค.ศ. 1949 ขณะที่ค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 1.6 ล้านเปโซ ปีต่อมาเงินสนับสนุนจึงเพิ่มขึ้นเป็น 1.5 ล้านเปโซ และเพิ่มเป็น 3 ล้านเปโซในปี ค.ศ. 1952⁵⁴ นอกจากนี้กระทรวงสาธารณสุขดูแลเรื่องการตรวจสุขภาพ สถานที่ตำรวจในพื้นที่รับผิดชอบเรื่องการรับสมัคร

⁵⁴ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 181; Martín Esteban Stawski, *Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)*, 63.

การแข่งขันฟุตบอลเอบีตาเป็นกิจกรรมที่มีข้อดีหลายประการเด็กจากต่างจังหวัดได้มีโอกาสเข้ามาเที่ยวชมในบัวโนสไอเรสโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น ได้รับอุปกรณ์กีฬา ได้พบนักเตะที่มีชื่อเสียง และได้ตรวจสุขภาพซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กต่างจังหวัดไม่ค่อยมีโอกาสเข้าถึงมากนัก ยิ่งไปกว่านั้น เด็กยังมีโอกาสได้แข่งในสนามที่ได้มาตรฐานสำหรับนักฟุตบอลมืออาชีพ ได้เข้าพบประธานาธิบดีของประเทศและภริยา สิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นความภาคภูมิใจของเด็กๆ ที่จะติดตัวพวกเขาไปตลอด

กิจกรรมของมูลนิธิทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลเปรอนสามารถใช้มูลนิธิเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาสังคมเฉพาะหน้าซึ่งทำได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว เห็นผลในระยะเวลานั้น และทำงานได้ดีกว่าหน่วยงานของรัฐ อีกทั้งมูลนิธียังสามารถเข้าถึงกลุ่มคนชนชั้นล่างโดยเฉพาะแรงงานนอกระบบ สตรี และเด็ก โดยปกติแล้วชนชั้นล่างเป็นกลุ่มที่มักถูกละเลยอยู่แล้ว แต่แรงงานนอกระบบ สตรี และเด็กอยู่ในสถานะที่แย่กว่ากรรมกรทั่วไป พวกเขาเป็นกลุ่มคนชายขอบในหมู่ชนชั้นล่าง เป็นกลุ่มที่แม้แต่ระบบสวัสดิการสังคมเองก็เข้าไปไม่ถึง อย่างไรก็ตาม มูลนิธิเอบาเปรอนมักถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าขาดการวางแผนที่ดี ไม่สามารถตรวจสอบการทำงานได้ ทุกสิ่งอย่างขึ้นอยู่กับความพอใจของคนเพียงคนเดียว เรียไรเงินทุนโดยทางมิชอบ ใช้งบประมาณของรัฐเพื่อองค์กรส่วนตัว สิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ เน้นความหรูหราจนเกินความเหมาะสม การช่วยเหลือเป็นไปอย่างผิวเผิน ไม่ตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของประชาชน ไม่ได้สร้างหลักประกันที่มั่นคงในชีวิต รัฐบาลเองไม่ได้มองว่ามูลนิธิเป็นเพียงเครื่องมือชั่วคราวขณะที่รอรัฐบาลจัดตั้งระบบสวัสดิการสังคมที่มีประสิทธิภาพ รัฐบาลไม่

เคยมีแผนที่จะยุบสมาคมนอกจากนี้ เนื่องจากรัฐบาลกำลังใช้นโยบายประชานิยมอย่างเข้มข้น อีกทั้งเงินทุนส่วนใหญ่ของสมาคมได้มาจากการมกร การช่วยเหลือทางสังคมจึงเน้นหนักไปที่สนับสนุนแรงงาน จึงอาจมองได้ว่ามูลนิธิเอบาเปรอนเป็นหน่วยงานที่ให้ผลประโยชน์ทางการเมืองต่อเปรอนและเอบิตา สอดแทรกความคิดทางการเมืองในงานบริการสังคม เลือกรูปแบบกับบุคคลเฉพาะกลุ่ม และกระจายผลประโยชน์ไม่ทั่วถึง

6. มูลนิธิเอบาเปรอน เพื่อเปรอนและเอบิตา

ความช่วยเหลือต่างๆ ที่มูลนิธิเอบาเปรอนจัดหาให้กับคนยากจนก่อให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้งและชื่นชมในตัวเอบิตา อีกทั้งยังช่วยสร้างภาพลักษณ์ความเป็น “นักบุญ” หรือ “แม่พระของผู้ยากไร้” ให้กับเอบิตาใครก็ตามที่มีโอกาสได้สัมผัสหรือขอความช่วยเหลือจากเอบิตารู้สึกดีตันที่บุคคลในตำแหน่งระดับสูงอย่างเธอลงมือช่วยเหลือประชาชนด้วยตัวเอง เอบิตาเองปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้เข้ากับภารกิจใหม่ จากเดิมที่ชอบสวมชุดราตรีหรูหราแม้แต่ในตอนกลางวัน สวมเสื้อผ้าคอตเลชั่นราคาถูก สวมหมวกและเครื่องประดับมากมายราคาแพง ใช้รองเท้าส้นสูงมาก ชอบไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า ห้างเสื้อ หรือร้านเพชรชื่อดัง เอบิตาเปลี่ยนมาแต่งตัวในมาดผู้หญิงทำงาน สวมชุดสีดำ ใช้เครื่องประดับน้อยลง แทนที่เธอจะเกล้าผมสูงอย่างเคย เธอรวบผมเก็บไว้ด้านหลัง เธอทั้งมาดดาราเพื่อแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นเอาจริงเอาจัง เธอพูดคุยกับคนยากจนอย่างเป็นกันเอง ไม่ถือตัว ใช้คำพูดที่แสดงความใกล้ชิดสนิทสนม เหมือนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน เช่น เอบิตาเรียกชายสูงวัยคนหนึ่งว่า “abuelito” แปลเป็นภาษาไทยว่า “คุณ

ตา”⁵⁵ นอกจากนี้เมื่อเอปีตาเดินทางไปเยี่ยมคนป่วยที่โรงพยาบาล เธอสัมผัสหรือจับทักทายคนไข้ที่เป็นโรคร้ายอย่างโรคเรื้อน โรคซิฟิลิสหรือวัณโรคโดยไม่ยอมป้องกันตัวเองเมื่อนางพยาบาลนำแอลกอฮอล์มาเช็ดหน้าเอปีตาทันทีเพื่อฆ่าเชื้อโรค เธอโกรธมากถึงกับเขวี้ยงขวดแอลกอฮอล์ใส่กำแพง ภาพที่เอปีตาไม่รังเกียจบุคคลที่เป็นโรคติดต่อร้ายแรงที่สังคมรังเกียจหรือภาพที่เธอทุ่มเททำงานเกินกำลังจนล้มป่วยถูกเน้นย้ำอยู่เสมอๆ และยกให้สถานะของเอปีตายิ่งดูสูงส่งขึ้น

มาเรีย โรลดัน (María Roldán) นักเคลื่อนไหวจากสหภาพแรงงานและผู้สนับสนุนขบวนการเปรอนกล่าวถึงเอปีตาไว้ว่า⁵⁶ “ประชาชนในเมืองเบริสโซ (Berisso) ต่างรักเธอ เวลาที่เธอเดินทางมาที่นี่ เติมน้ำมันรถ คนพากันคลั่งไคล้เอปีตา เธอเป็นขวัญใจของคนที่นี่ ... ครั้งหนึ่งฉันไปที่คุกในเมืองเมอร์เซเดส ตอนนั้นเอปีตาป่วยอยู่หรือไม่ก็เสียชีวิตไปแล้ว นักโทษคนหนึ่งขอให้ฉันไปซื้อเทียนให้ห่อหนึ่ง ฉันถามเธอกลับไปว่าจะซื้อเทียนไปทำอะไร นักโทษคนนั้นตอบฉันว่าจะจุดให้เอปีตา ฉันเห็นนักโทษหญิงหลายคนจุดเทียนให้เอปีตา ฉันได้ยินนักโทษพูดแตกตื่นกัน นักโทษคนหนึ่งกล่าวว่า ‘จุดเทียนให้แม่เธอสิ’ อีก

⁵⁵ ภาษาสเปนมักใช้คำว่า *señor* หรือ *usted* (แปลว่าคุณ) เรียกคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนแต่เอปีตาเลี้ยงไม่ใช้คำนี้เพราะดูห่างเหินเกินไป คำว่า “ตา” ภาษาสเปนใช้คำว่า “abuelo” ส่วนคำเสริมท้าย “-ito” ใช้เพื่อแสดงถึงความสนิทสนมรักใคร่เอ็นดูกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ดังนั้น การใช้คำว่า “abuelito” ดูใกล้ชิดกว่าคำว่า “abuelo”

⁵⁶ คำพูดของมาเรีย โรลดันที่ยกมาเป็นส่วนหนึ่งของบทสัมภาษณ์ที่แดเนียล เจมส์ (Daniel James) นักประวัติศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านขบวนการเปรอนได้สัมภาษณ์มาเรียระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนกันยายน ค.ศ. 1987 และเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1988 บทสัมภาษณ์ฉบับเต็มอยู่ในหนังสือของเจมส์ที่ชื่อ *Doña María's Story: Life History, Memory, and Political Identity*.

คนตอบกลับไปว่า ‘ให้แม่ที่ทอดทิ้งฉันนี้นะ เอบิตามาเยี่ยมฉันในคุก เธอบอกกับฉันว่าถ้าฉันพ้นโทษ เธอจะหางานให้ฉันทำ’ ... มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เธอเกือบจะเกินหน้าเกินตาเปรอน ประชาชนลืมนำของพวกเขาไปแล้ว เพราะเอบิตาทำโครงการช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรมที่ยิ่งใหญ่ เอบิตาไม่ต้องการเป็นประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี เธอต้องการเป็น ‘เอบิตา’ ผู้ปกป้องผู้ยากไร้”⁵⁷

แดเนียล เจมส์แสดงความคิดเห็นกับมาเรียโรดันว่า เอบิตาเป็นคนที่ตั้งทุกอย่างไว้ที่ตัวเอง เธอพยายามแก้ไขความไม่เป็นธรรมด้วยตัวเธอเอง ถ้าถึงวันที่เธอไม่อยู่แล้ว สิ่งที่เธอพยายามก็จากไปพร้อมกับตัวเธอเช่นกัน ความไม่เป็นธรรมก็ยังคงอยู่ต่อไป ดังนั้นสิ่งที่เธอทำไม่ใช่การแก้ปัญหาความไม่เป็นธรรม แต่ทำให้ความไม่เป็นธรรมดูรุนแรงน้อยลง เขาถามต่อไปว่าแทนที่จะทำแบบเอบิตา การเปลี่ยนแปลงระบบ [สวัสดิการสังคม] อาจเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ดีกว่าหรือไม่ มาเรียตอบว่าพวกเราเป็นมนุษย์ปุถุชน เอบิตามีชีวิตอยู่เพียงแค่ 33 ปี เธอเสียชีวิตในขณะที่ยังเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เธอเสียชีวิตไปแต่เธอทิ้งเส้นทางที่สว่างไสวและเยี่ยมยอด แม้ว่าเธอเป็นภริยาของประธานาธิบดีและสามารถใช้ชีวิตแวดล้อมไปด้วยความสุขสบายและเพชรนิลจินดา แต่เธอยอมอุทิศชีวิตของเธอ ครั้งสุดท้ายที่เธอออกมาแถลงกับประชาชน พวกเขาต้องพุงเธอขึ้นด้วยซ้ำ เธอต้องการคุยกับประชาชน เธอรู้ว่าเธอได้ฝากงานที่ยิ่งใหญ่ไว้ ตัวมาเรียเองเชื่อว่าคงไม่มีกระต๊อบหลังไหนที่จะลืมนเอบิตา ความทรงจำอันมีค่า เงินบำนาญของคนสูงอายุ แก้วอีรถเข็นสำหรับคนป่วยหรือคนพิการ เตียง ฟูก บ้าน ที่ดิน ทุกอย่างล้วน

⁵⁷ Daniel James, *Doña María's Story: Life History, Memory, and Political Identity* (Durham: Duke University Press, 2000), 77.

มาจากเอพิตา คนที่เคยได้ใกล้ชิดหรือทำงานกับเธอรู้ดีว่าเธอมีค่าเพียงใด⁵⁸

นอกเหนือจากการสร้างภาพลักษณ์ของเอพิตา มุลินิเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเจาะฐานเสียงใหม่ในกลุ่มชนชั้นล่าง เมื่อครั้งที่เปรอนเริ่มเล่นการเมืองและคุมกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เปรอนตระหนักได้ว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับชนชั้นกรรมกรเป็นผลดีต่อตัวเขามากเพียงใด อย่างไรก็ตาม การกิจของตำแหน่งประธานาธิบดีทำให้เปรอนไม่สามารถใกล้ชิดสัมผัสกับกรรมกรได้มากเท่าเดิมและอาจทำให้เกิดช่องว่างระหว่างตัวเปรอนเองกับแรงงาน สถานการณ์ลักษณะนี้อาจเปิดโอกาสให้นักการเมืองคนอื่นเข้ามาพัฒนาความสัมพันธ์กับแรงงานแทนที่เปรอน ดังนั้น เปรอนหาทางออกโดยการแต่งตั้งบุคคลที่ไม่มีฐานอำนาจพอที่จะเลื้อยขาเก้าอี้เปรอนให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ในขณะเดียวกันเปรอนวางแผนใช้ภริยาของตนเองให้ทำหน้าที่คอยประสานผลประโยชน์กับแรงงานแทนเขา และขยายฐานเสียงสนับสนุนออกไปในกลุ่มชนชั้นล่างที่รัฐและสหภาพแรงงานเข้าไม่ถึง เปรอนเชื่อว่าเอพิตาในฐานะภริยาจะไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อตัวเขาเอง หากเอพิตาประสบความสำเร็จ นั่นหมายความว่า ฐานอำนาจของเปรอนจะเข้มแข็งขึ้น⁵⁹ ดังนั้น เอพิตาใช้ภารกิจช่วยเหลือสังคมของมุลินิเพื่อเข้าถึงและซื้อใจคนยากจน คนว่างงาน สตรีคนชรา วัยรุ่นและเด็กเพื่อสร้างความผูกพันและความภักดีในกลุ่มผู้รับผลประโยชน์เหล่านี้ เพื่อเชื่อมพวกเขาเข้ากับขบวนการเปรอนในที่สุด

⁵⁸ Ibid., 82 - 83.

⁵⁹ Viviana Patroni, "Discourse of Love and Hate: Eva Perón and the Labour Movement (1940s-1950s)," *Canadian Journal of Latin American and Caribbean Studies* 24, 48 (1999): 160 - 161.

สาเหตุที่เปรอนและเอบิตาฟ่งไปที่กลุ่มสตรีมากเป็นพิเศษเนื่องจากผู้หญิงในอาร์เจนตินาเพิ่งได้รับสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1947 ผู้หญิงเป็นฐานเสียงใหม่ที่ไม่อาจปล่อยผ่านได้ นอกจากนี้ ผู้หญิงไม่ได้มีบทบาททางการเมืองเพียงแค่วางคะแนนเสียงเลือกตั้ง ผู้หญิงสามารถนำความเชื่อ อุดมการณ์ทางการเมืองเข้าไปเผยแพร่ในครอบครัวอีกด้วย พวกเธอทำหน้าที่ทั้งภรรยาและแม่ จึงมีโอกาสเป็นไปได้ว่าบุตรธิดาจะคล้อยตามความเชื่อของมารดา เปรอนเคยประเมินสถานการณ์ไว้ได้ถูกต้องว่าเขาชนะการเลือกตั้งครั้งแรกในปี ค.ศ. 1946 เพราะคะแนนเสียงจากผู้ชาย เขาชนะการเลือกตั้งครั้งที่สองในปี ค.ศ. 1951 เพราะเสียงของผู้หญิง และเขาจะชนะการเลือกตั้งครั้งที่สามจากเสียงของเยาวชนและเด็ก (แต่เขาถูกรัฐประหารเสียก่อน)

มูลนิธิเอบาเปรอนเป็นตัวช่วยในการ “ปรับทัศนคติ” (หรือถ้าใช้คำที่รุนแรงกว่าคือการล้างสมอง) ประชาชนอย่างแยบยล แม้ว่าเอบิตาอาจไม่ได้วางแผนเรื่องนี้มาตั้งแต่เริ่มต้นทำงานช่วยเหลือสังคม ทุกสิ่งทุกอย่างในมูลนิธิถูกโยนเข้าการเมืองทั้งสิ้น เริ่มจากตัวอักษรชื่อย่อของเอบิตาที่ปรากฏอยู่บนข้าวของของมูลนิธิ เช่นโครงเตียงในโรงพยาบาล เลื่อนกางเกงฟุตบอลสำหรับเด็ก ผ้าปูโต๊ะในบ้านพักต่างๆ หลอดวัคซีนที่จะฉีดให้เด็กๆ ลอนนิกภาพงานช่วยเหลือสังคมของมูลนิธิ เช่น ร้านขายของชำที่แม่ชอบไป ของขวัญวันคริสต์มาสที่ได้รับกันทั้งครอบครัว เนื้อวัวดีๆ ราคาถูกที่ทานกันอยู่ทุกวัน फिल्मเอกซ์เรย์ของคุณยายที่ได้รับจากมือเอบิตา ลูกสาวได้เรียนพยาบาล ลูกชายได้เรียนพิเศษนอกเวลาหลายๆ ได้ไปเตะบอลไกลถึงเมืองหลวง คุณตาที่ป่วยกระเสาะกระแสะ มีที่รักษาตัว เด็กสาวข้างบ้านที่เข้าบัณฑิตโอเรสไปหางานทำที่ฟักข้าวคราว ความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ เหล่านี้ทำให้ผู้รับโน้มเอียง

คล้ายตามอุดมการณ์ของเปรอนได้ไม่ยากเลย แนวคิดเรื่องประชานิยมเสียของประชาชน ความเป็นธรรมในสังคม การกระจายรายได้ การเป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มอำนาจเก่า รวมถึงความเชื่อที่ว่าเปรอนเท่านั้นที่มาจากประชาชน พวกที่ต่อต้านเปรอนเป็นศัตรูของประชาชน พวกเปรอนคือฝ่ายที่ถูก สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะกลายเป็นแนวคิดทางการเมืองพื้นฐานของพวกเขาไปโดยปริยาย

7. บทสรุป

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1943 เปรอนดำเนินกลยุทธ์ทางการเมืองเพื่อสร้างฐานอำนาจและดึงดูดผู้สนับสนุน ในทางหนึ่งเปรอนใช้กลไกที่เป็นทางการ (Formal mechanism) โดยอาศัยระบบหรือองค์กรของรัฐเข้ามาช่วย เปรอนใช้อำนาจรัฐที่มีอยู่ในมือในการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างเปรอนและกรรมกร เปรอนออกกฎหมายแรงงาน ก่อตั้งศาลแรงงานขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ แต่งตั้งผู้นำแรงงานให้ดำรงตำแหน่งในรัฐบาล นโยบายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผลดีต่อกรรมกร เปรอนไม่ได้เน้นผลประโยชน์ที่เห็นเป็นรูปธรรมแต่เพียงอย่างเดียว เขาพยายามเข้าถึงและจัดการกับความรู้สึกนึกคิดของประชาชนด้วยหรือพูดง่ายๆ คือเปรอนพยายามทำให้สังคมโน้มเอียงเข้าใกล้ความคิดแบบเปรอน (Peronize) เปรอนใช้อำนาจรัฐประกาศในวันที่ 17 ตุลาคมเป็นวันหยุดราชการ พยายามสร้างภาพและยกระดับเหตุการณ์หนึ่งให้มีความสำคัญมากขนาดที่ประเทศชาติต้องจารึกไว้ ยิ่งไปกว่านั้นเปรอนใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือทางการเมืองโดยปรับเปลี่ยนแบบเรียนระดับประถมศึกษาและ

สอดแทรกเนื้อหาความเป็นปรอนลงไป ยกตัวอย่างเช่น ประเด็นเรื่อง การกุศลและความเป็นธรรมในสังคม แบบเรียนที่ใช้ก่อนปรอนครอง อำนาจบรรยายเรื่องความยากจนไว้ว่าการบริจาคเงินช่วยเหลือคนยากจนเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมของคนรวย ความยากจนไม่ได้เกิดจากความไม่เป็นธรรม แต่เป็นโครงสร้างทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในยุคของปรอนคำว่า “การกุศล” หายไปจากหนังสือ และเน้นประเด็นเรื่องความเป็นธรรมในสังคมและหน้าที่ของรัฐและมูลนิธิเอบาปรอนในการแก้ปัญหาความยากจน อีกตัวอย่างหนึ่งคือหนังสือแบบเรียนชื่อ “อาบันเดราโดส” (Abanderados) สำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1955 บทอ่านบทหนึ่งบรรยายไว้ว่า “ประชาชนทั้งหมด กำลังเฉลิมฉลองการบังเกิดของพระเยซู ทุกบ้านจะมีเหล้าแอปเปิล ขนมหั้วหวาน อัลมอนต์ และลูกเกด มูลนิธิเอบาปรอนส่งของขวัญทั้งหมดมาให้ ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เอบิตาปรอนนา เพราะความสุขของประชาชน เป็นเหตุผลของชีวิตเธอ”⁶⁰

ในอีกทางหนึ่งปรอนเลียงระบบของรัฐและใช้กลไกแบบไม่เป็นทางการ (Informal mechanism) เพื่อขยายฐานเสียงออกไปให้ครอบคลุมกลุ่มที่ยังไม่ผนวกเข้ามาในขบวนการปรอน มูลนิธิเอบาปรอนเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในขั้นตอนนี้ บทความนี้ได้นำเสนอว่า มูลนิธิเอบาปรอนจัดตั้งขึ้นเพื่อจัดสรรสวัสดิการสังคมในรูปแบบต่างๆ ให้กับผู้ยากไร้โดยเน้นไปที่สตรีและเด็ก ขณะเดียวกันเป้าหมายอีกประการหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือการสร้างภาพลักษณ์ให้กับเอบิตาและการซื้อใจผู้ที่ได้รับประโยชน์จากความช่วยเหลือของมูลนิธิซึ่งส่วนใหญ่

⁶⁰ Mariano Ben Plotkin, *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*, 128.

เป็นกลุ่มที่ไม่มีบทบาททางการเมือง เช่น กลุ่มผู้หญิงที่เพิ่งได้รับสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรก เด็กและเยาวชนซึ่งจะกลายเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งในอนาคต แรงงานนอกระบบที่ระบบสวัสดิการสังคมและสหภาพแรงงานเข้าไม่ถึง เป็นต้น แม้ว่ากลุ่มคนเหล่านี้อาจไม่มีบทบาททาง

การเมือง แต่พวกเขาจะเป็น “พลังเงียบที่ผลักดันเปรอน”

Ballent, Anahi. "Unforgettable Kitsch." In *The New Cultural History of Peronism: Power and Identity in Mid-Twentieth-Century Argentina*, edited by Matthew B. Karush and Oscar Chamosa. Durham: Duke University Press, 2010.

"¿De dónde venía el dinero?" *Fundación de Investigaciones Históricas Eva Perón*. http://www.evita-peron.org/recursos_eva_peron.htm (accessed December 20, 2014).

Elena, Eduardo. *Dignifying Argentina: Peronism, Citizenship, and Mass Consumption*. Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press, 2011.

Fraser, Nicholas and Marysa Navarro. *Evita: The Real Lives of Eva Perón*. London: André Deutsch, 1996.

Fundación Eva Perón. *Estatuto de la Fundación Eva Perón*. Buenos Aires: Biblioteca Escolar de Documentos Digitales, 1955. http://archivohistorico.educ.ar/sites/default/files/VI_62.pdf (accessed December 15, 2014).

Golbert, Laura. *De la Sociedad de Beneficencia a los Derechos Sociales*. Buenos Aires: Ministerio de Trabajo, Empleo y Seguridad Social, 2010.

James, Daniel. *Doña María's Story: Life History, Memory, and Political Identity*. Durham: Duke University Press, 2000.

Navarro, Marysa. "The Case of Eva Perón." *Signs* 3.1 (1977): 229-240.

Navarro, Marysa. "Wonder Woman Was Argentine and Her Real Name Was Evita." *Canadian Journal of Latin American and Caribbean Studies* 24,48 (1999): 133-152.

Patroni, Viviana. "Discourse of Love and Hate: Eva Perón and the Labour Movement (1940s-1950s)." *Canadian Journal of Latin American and Caribbean Studies* 24, 48 (1999): 153-175.

Perón, Eva. *La razón de mi vida, edición digital*. Buenos Aires: Ediciones Peuser, 1951.

Plotkin, Mariano Ben. *Mañana es San Perón: A Cultural History of Perón's Argentina*. Wilmington. Delaware: Scholarly Resources Inc., 2003.

Rock, David. *Argentina 1516-1987: From Spanish Colonization to Alfonsín*. Berkeley: University of California Press, 1987.

Ross, Peter. "Justicia Social: Una Evaluación de los Logros del Peronismo Clásico." *Anuario IEHS* VIII (1993): 105-124.

Skidmore, Thomas E., Peter H. Smith, and James N. Green.
Modern Latin America, 7th ed. New York: Oxford University Press, 2010.

Stawski, Martín Esteban. "Asistencia Social y Buenos Negocios: Política de la Fundación Eva Perón (1948-1955)." Master thesis, Universidad Nacional General Sarmiento, 2008.

Viladrich, Anahí and Andrés A. Thompson. "Women and Philanthropy in Argentina: from the Society of Beneficence to Eva Perón." *International Journal of Voluntary and Nonprofit Organizations* 7.4 (December 1996): 336-349.

